

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Remnants

DJ KRIMMER

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kalıntılar

DJ KRIMMER

Copyright © 2022 by DJ Krimmer

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya me- kanik yolla çoğaltılamaz.

Ailem için

İçerik ve Tetikleyici Uyarılar

İÇERİK & TETİKLEYİCİ UYARILAR

Kalıntılar, sırlar, gizlilik, askeri travma sonrası stres bozukluğu ve travma sonrası stres bozukluğu ile ilgili çok karanlık bir safir romantizmdir.

aile içi şiddet. Lütfen eklediğim tetikleyiciler listesini okumak için zaman ayırın. Ben

Neyi kaldırıp kaldıramayacağınızı sadece ve sadece siz bilirsiniz. Her ne kadar elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışsam da

Bu hikayede ortaya çıkabilecek tetikleyiciler, hepimiz eşsiziz ve bir konu diğerini tetikleyebilirken

okuyucu üzerinde hiçbir etkisi olmayabilir. Bununla birlikte, işte bu konudaki tetikleyicilerin bir listesi

Hikaye.

- Anksiyete & Depresyon
 - LGBTQIA+ Dini Dönüştürme Kamplarından Bahsedilmesi
 - Saldırı
 - Sadakatsizlik
 - Yeme Bozukluğu/Fatfobi
 - Homofobi
 - Aile İçi Şiddet
 - Cinsel Saldırı
 - TSSB - Askeri
 - Tecavüz - Off Page
 - Hayvanlara Zarar Verme Tehditleri (ZARAR VERMEYECEĞİME YEMİN EDİYORUM)
 - Cinayete Teşebbüs

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: DJ Krimmer

İçindekiler

Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında Ayrıca

yazan: DJ Krimmer

Önsöz

KAITLIN

"K Aitlin!" Yumuşak, sofistike bir kadın sesi beni azarlıyor. "Neden ağlıyorsun? Kendini mahvedeceksin.

makyaj." Lauren'a bakıyorum, ablam, o da çıplak pembe Oscar de la Renta'sıyla bir vizyon gibi görünüyor Straplez elbisesi, krem rengi teni ve uzun kahverengi saçlarıyla nefes kesici.

"Vay canına," ağlamaktan sesim boğuk çıkıyor. "Elbisen çok güzel." O yüzüme dokunurken ben de usulca

Makyaj yapmayı bırak.

"Seninki de öyle Kaitlin, James gerçekten iyi iş çıkardı. İtiraf etmeliyim ki ilk başta biraz şüpheli yaklaşmıştım.

tüm düşününün tasarımıyla sorumluymuştu, ama b a ş a r d ı . Şimdi neler oluyor?"

Ona tekrar bakmadan önce titrek bir nefes aldım.

"Lauren, James'le evlenmemem gerektiğini düşünüyorum." Ayağa kalkıp kapıyı kapatmak için acele ederken kızın çökmüş yüzü

soyunma odamızın kapısını kilitledi. Önümdeki a s ı l yerine geri dönüyor ve daha sert bir şekilde başlıyor

Yüzümü temizlemeden önce.

"James zengin bir adam. Kendi alanında seçkin olma yolunda ilerleyen zengin bir adam ve seni seçti. Hazır olacaksın!

Senin aptal kafe fırın hayallerini bile seviyor."

Dudaklarımı gergin bir şekilde çiğniyorum, aslında James fırın fikrimden nefret ediyor. "Benim hiçbir karım çalışmayacak, ayrıca tüm o şeker-

ar yeme alışkanlıklarınız için iyi olmayacaktır." Lauren

bunu biliyor. Ya da en azından bilmeli. James'in çalıştığına inanmadığını ona defalarca söyledim.

"Bunu beklemiyordum. Ben sadece..." Lauren beni yatıştırmak için elini kaldırdı.

"Lisedeyken bize yaşattığın mutlak utanç ve utançtan sonra ailemize bunu borçlusun.

Taşınmak, kilise değiştirmek zorunda kaldık. Bu bir lütuf ve her ne olursa bunun iğrenç bir şey olduğunu kanıtlamanın bir yolu.

evresini geride bıraktınız. Artık anne ve babanız sizi desteklemeye nasıl devam edeceklerini düşünmek zorunda değiller.

üniversiteye gitmeyi reddettin."

Makyajımı tazelemeyi bitirip aynaya bakmak için yüzümü sarsarken söylediği keskin sözler karşısında irkiliyorum. "Bu

Mükemmel. Şimdi ayağa kalk, içine çek, içine çek ve oraya gidip onunla evlen."

"Ya birbirimizi gerçekten sevmiyorsak?" Yumuşakça söylüyorum, elime buketi tutuştururken bir kez daha deniyorum

O alay etmeden önce.

"Kaitlin, evleniyorsun, aşkın bununla hiç ilgisi yok. Bu bir iş anlaşması. Sen küçük, kalın kafalı

ve çekici, size gülünç miktarda para sağlıyor. Şimdi kımıldayın."

Birinci Bölüm

M Bana göz kırpan rakamlara bakarken vücudum istemsizce titremeye devam ediyor.

Nasıl?

Her şeyi doğru yaptığım halde bu nasıl mümkün olabilir? Gözlerimin arkasında ısı ve basınç oluştuğunu hissediyorum. Hayır. O burada dururken ağlayamam. Bu sadece onu daha da kızdırır. Temiz traşlı yüzüne bakıyorum.

Tartıdaki sayıya bakarken mükemmel kare şeklindeki çenesi kıpırdıyor ve ince dudakları bir çizgi halinde geriliyor. Tartıda yine başarısız oldum. Hiç kilo vermedim ve hayal kırıklığı yüzünden okunuyordu.

"James," diye usulca nefes alıyorum tartıdan inip hızlıca bornozumu kaparken. Beni iç çamaşırlarımla görmesini istemiyordum ve açıkçası onun da beni görmek istemediği çok açıktı. "Özür dilerim, çok denedim..."

James elini kaldırarak beni susturuyor. Başını sallıyor, kısa kahverengi saçları kıpırdamıyor.

"Söyleyecek söz bulamıyorum." Alaycı bir kahkaha atıyor ve topuklarının üzerinde dönüp kişisel alanıma girmeye zorlamadan önce uzaklaşmaya çalışıyor. Kıpırdamadan duruyorum, onun yoluna devam etmesine izin vermek karşı koymaktan daha kolay. Bunu yıllar önce zor yoldan öğrenmiştim.

"Sana her şeyi veriyorum, Kaitlin. Hayalindeki pahalı evin garajında yeni bir Mercedes, alışveriş harçlığı, saç, tırnak, makyaj. Senden çok az şey istiyorum. Evi temizle, yemek yap ve formda kal ki seni utanmana gerek kalmadan davetlere götüreyim.

Kaitlin, alanımın en tepesinde olup da..." gibi görünen bir eşe sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyor musun? Sözünü bitirmek zorunda kalmadı. Ben yüksek sosyetenin önde gelen koz- metik cerrahının koluna ait bir eş değilim.

Alt dudağımı çiğniyorum ve yere bakıyorum. James tekrar kapıya doğru yönelirken sinirli bir şekilde homurdanıyor. "Gelecek haftaya kadar beş kilo ver, yoksa seni o diyet haplarına geri koyarım. Beni kötü adam yapmayı bırak Kaitlin. Seni sevmek istiyorum ve sen bunu çok zorlaştırıyorsun."

O banyodan çıkmadan önce bir özür fısıldarken alt dudağım titriyor. Sessizlik içinde birkaç dakika hareketsiz kalıyorum. Garaj kapısının açıldığını duyana kadar kıpırdamaya cesaret edemiyorum, bu onun kesinlikle evden çıktığını gösteren bir işaret.

Gittiğinden emin olduğumda, mükemmel bir şekilde ölçülmüş nefeslerimin zorlaştığını hissediyorum. Aynada kendime bakarken nefes nefese kalışım tüm bedenimi sarsıyor. Poker düz sarı saçlarım sık bir topuzla sıkıca geriye çekilmiş. Mavi irislerim, kırmızı çerçeveli gözlerimi dolduran yaşlar nedeniyle kristal gibi görünüyor. Açık tenim, mükemmel bir şekilde parlatılmış, cilalanmış ve önemli olan her yeri tüysüz. "Çirkin" olmayan kısımlar. Biraz daha dolgun oldukları için üst kollarımı gösteremedim, karnım yumuşak ve çatlakları var, kalçalarım birbirine sürtünüyor ve bu öyle bir soruna neden oldu ki James'in yanında kot pantolon giymeme izin verilmedi çünkü sesi onu kızdırabilirdi.

Dolgun, yumuşak çenemi parmaklarımla sıkıca çekerken aynaya bakarken kendimden tiksindiğimi belli eden bir ses çıkarıyorum.

Neden kilo veremedim? Çok uğraştım ve saçma sapan diyet planını uyguladım. Tek bir pound bile yok. İç çekiyorum,

Büyük, bembeyaz banyodan ana yatak odasına doğru yürüyorum. Büyük bir oda, devasa bir balkon var. Balkonun karşısındaki duvarda, mükemmel bir şekilde yapılmış ve içinde hiç yatılmamış, dekoratif, dört direkli kocaman bir kral yatak var. James ve ben neredeyse iki yıldır aynı yatakta uyumadık. Ben alt kattaki misafir odası ya da kanepede arasında gidip gelirken, James de eve geldiği geceler bodrumda uyuduğu için bu oda göstermelik ve kıyafetlerimizi koymak için.

Komodinin üzerindeki tablete bakıp tarihi okuyorum. Sadece üç gün sonra bütün bir hafta boyunca konferansa gitmiş olacak. Onun ülkenin öbür ucunda olduğunu düşününce hissettiğim rahatlama duygusundan nefret ediyorum. James gittiğinde saçlarımı açabiliyorum; düğün albümümüzle birlikte sakladığım sweatshirtlerimi çıkarabiliyorum çünkü

Tanrı biliyor ya, oraya asla bakmazdı. Hatta o yokken gizlice bir hamur işi ya da tatlı bir buzlu kahve bile alabilirim.

Dolabıma girip o günkü kıyafetimi çıkarırken bu düşünce dudaklarımda bir gülümseme oluşturuyor - 1950'lerin vintage esintili, açık mavi ve beyaz puantiyeli kısa kollu bir elbise. Kombinezonumu kapıyorum ve bu korkunç elbiseyi giymeden önce vücudumu iç çamaşırına zorlamak gibi yorucu bir işe girişiyorum. Bu şekilde giyinmekten nefret ediyorum. Ne pratikti ne de benim tarzımdı. Taytları ya da kotları tercih ederim ve üzerinde küçük kelime oyunları olan sweatshirtleri severim. Ama ben James'in saygıdeğer ev hanımıyım ve giymem beklenen kıyafetler bunlar, üniformam. Beyaz, alçak topuklu Mary Janelerimi giyiyorum ve kat kat makyaj yapmak için banyoya dönüyorum. Balkon kapımın önünden geçerken gördüğüm manzara karşısında duraksıyorum, kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Bu gerçek olamaz. Fransız kapılarını açıp balkona çıkıyorum ve sokağın karşısındaki eve bakıyorum. Dışarıda bir kamyonet duruyor, ama kalbimi göğüs kafesime çarptıran şey kamyonet değil, kocaman, siyah bir köpek. nakliyeciler kutuları küçük eve taşırken bir havlama sesi çıkarır.

Bu sokak bölünmüş bir bölgedir. Bir müteahhit bizim tarafı satın almış ve benimki gibi yüksek fiyatlı evlere yer açmak için düzleştirmiş, diğer taraf ise satmayı reddetmiş, bu yüzden kiraya verilen üç bungalov ev var. James bu evlerden nefret ediyor ve birçok kez bu evleri satın almayı denedi ancak ev sahipleri satmayı reddetti.

James'in nefret ettiği bir şey daha var, köpekler. Onları seviyorum, ancak kocamı üzmemekten korktuğum için asla bir köpeğe sahip olamayacağım gerçeğiyle barıştım.

İri yarı, iri yapılı bir adam tenis topunu fırlatırken köpeğin neşeyle çıkardığı her havlamada endişemin daha da arttığını hissediyorum. James bunun acısını benden çıkaracak ve sonunda köpek gizemli bir şekilde ortadan kaybolacak.

Sonunda içeri giriyorlar ve havlamalar azalıyor, böylece derin bir nefes alabiliyorum. Arındırıcı nefesi bıraktığımda vücudumda bir karıncalanma hissediyorum. Gözlerimi açtığımda, bakışlarım hareketli bir kutuyu tutan bir kadına kilitleniyor. Çok kısa saçları siyah bir bandanayla örtülü, bronz tenli, simsiyah giyinmiş ve kıyafetlerle kaplı olmayan derisi dövmelemlerle kaplı, ancak bu mesafeden tasarımların ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Kalbimin çarpması dışında bakışları beni donduruyor. Bir erkek sesi duyuyorum, kocası olmalı çünkü dönüyor

ve uzaklaşmaya başladı. Yavaşça merdivenlerden kapıya doğru çıkarken bana son bir kez bakıyor. Topalladığını fark edince kaşlarımı çatıyorum. Acaba o ve ben benzer gemilerde miyiz?

Başımı sallayarak bu düşünceden kendimi kurtarıyorum. Karanlık sırrımın başka biriyle ortak olduğunu düşünmek istemiyorum. İçeri girerken eve dönüp bakıyorum.

Belki de onlara bir hoş geldin tabağı yapmalıyım.

* * *

Elbisemi düzeltirken gergin bir nefes alıyorum. Küçük, koyu yeşil evin zilini çalıyorum. Yanık or-ge ahşap boyalı kapıya bakıyorum. Çok tuhaf bir renkti, evin tamamı tuhaf bir renk karışımıydı ama bir şekilde hepsi birbirine çok sıcak ve davetkâr bir şekilde bağlıydı.

Arkamdan kendi evime doğru bakıyorum. Üstte, büyük, açık gri tuğlalar, beyaz vurgular, sütunlar, balkonlar. Mercedes gibi büyük bir gösterişli parça, tıpkı benim olmam gereken ama beceremediğim şey gibi.

Kapı açıldığında ve az önceki iri adam ayağa kalkıp tüm kapı çerçevesini kapladığında hafifçe sırıyorum. Her tarafı dövmelemlerle kaplı, siyah sakalları kocaman göğsüne kadar iniyor ve burun deliğinde gümüş bir halka var. Kestane rengi gözleriyle beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve hayatımda gördüğüm en yumuşak, en nazik gülümsemeyi takınıyor. Kafam karışmıştı.

"Yardımcı olabilir miyim?" Sesi de gülümsemesi kadar alışılmadık. Onun cüssesinde ve boyunda bir adamın sesinin yüksek, otoriter ve gümbür gümbür olacağını düşünmüştüm ama onunki yumuşak ve sıcak. Sakinleştirici, rahatlatıcı bir ses. Tabağımı uzatmadan önce birkaç kez göz kırpıyorum.

"Ben... Nakliye kamyonunuzu gördüm, size ve eşinize mahalleye hoş geldiniz demek istedim!" Yüzümün ısındığını hissediyor, evlerini işgal ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyordum. James bunun için beni azarlardı. Her zaman beni aptal gibi gösteren şeyler yapıyorum, sanki sosyal ortamlarda nasıl davranacağımı bilmiyormuşum gibi. Bu yüzden bana partilerde hep sessiz kalmamı söyler.

Adamın sırtışı genişliyor ve sarı altın köpek dişleri olduğunu görüyorum. Ne kadar tuhaf. Ona bu dişleri sormak istiyorum ama bunun kabalık olacağını biliyorum.

"Vay canına!" Hafifçe gülüyor. "Çok tatlısın. İçeri gelmek ister misin?" Hayır demeye gidiyorum, ayak işlerinden önce evde temizlemem gereken bir dağınıklık var, sonra spor yapıyorum, akşam yemeği pişiriyorum ve kocamın dönüşü için hazırlık yapıyorum.

Ama adam geri çekiliyor, kabımı tutuyor ve içeri girmemi işaret ediyor.

"Benim adım Mac." Beni tuhaf, eski mutfağına götürürken söylüyor. Daha kendimi tanıtamadan patilerin fayansa vurduğunu duyuyorum ve ne olduğunu anlamadan neredeyse siyah bir Danua ile yüz yüze geliyorum.

"Sam, *platz*." Kadınsı bir ses mutfağı girerken söylüyor. Köpek önümde oturuyor ve başını yana eğerek kulağının sallanmasına neden oluyor. Onu tekrar görmek için başımı kaldırmadan önce yavruya gülümsüyorum. O his bir kez daha vücuduma yayıldı. Ona karşı neden böyle hissettiğimi anlayamıyordum. Onu tanımıyorum ama içimde bir çekim var... Yanaklarımı yakan sıcaklığı hissediyorum ve hızla gözlerimi kaçırıyorum.

"Merak etme June, Sammy koca bir bebek." Bana öyle bir sırtıyor ve göz kırptıyor ki, içim titriyor.

"J-June?" Ona bakarken usulca soruyorum, ki bu muhtemelen şimdiye kadarki en büyük hatam olabilir çünkü şimdi gözlerimi ondan alamıyorum. Boyu benim 1.80'lik boyumdan birkaç santim daha uzun ve onu şu anda yırtmaçlı bir atletle görünce ne kadar fit olduğunu fark etmeden edemedim. Gözlerim dövmeli kollarına, çiçeklere, telkari işlemelere ve tenini kaplayan büyük kuzguna takıldı. Gözlerim mütevazı göğüslerinden aşağı, karın kaslarının etrafına mükemmel bir şekilde yerleşmiş göbek deliğine iniyor. Aklıma dilimi içine daldırmak geldi.

Ne oluyor Kaitlin?

"Evet, biliyorsun," beni kendime getirdiğinde neredeyse boğuluyordum. "Şu televizyoncu anne. 1950'lerin ev kadınları gibi görünüyorsun." Dövmeli parmaklarıyla vücudumda aşağı yukarı hareketler yaparak elbisemi işaret etti. Birden kendimi çıplak hissettiğimde yanaklarımın daha da ısındığını hissettim.

"Nora," Mac kadına ters ters bakıyor ama elinde ve ağzında benim pembe buzlu keklerimden biriyle onu korkutucu bulmak zor. "Kibar ol, bize kek getirmiş."

"Biz mi? Eminim onları burada yaşayan kişiye getirmiştir, göt herif." Kadın Nora'nın topallayarak adama yaklaşmasını ve adamın hayal kırıklığına uğramasına neden olacak şekilde kabı elinden almasını izliyorum. Rahatlama

Topallamasının sebebinin o olmadığı sonucuna vardığımda içimi bir korku kaplıyor. Cezalandırılmaktan korktuğum için James'le asla bu şekilde konuşmazdım. Bu adamın ona zarar vermesine imkân yok. Kıskançlık çirkin yüzünü göstermeye çalışıyor ama ben buna izin vermeyeceğim. Kocamla benden daha sağlıklı bir ilişkisi olduğu için birini kıskanmayı reddediyorum.

Nora'nın bir kek alıp ısırmasını izliyorum. Kremanın bir kısmı dudağında kalıyor ve benim onu ağzından yaladığım görüntüsü beynimde yanıp sönüyor. Benim neyim vardı böyle?

"Görünüşe göre ben senin kocanım, bu yüzden yarısını almaya hakkım var." Mac söylüyor ve anında midem bulanıyor. Nora önce bana sonra Mac'e bakıyor ve kara gözlerini devirirken hiç de kadınsı olmayan bir homurtu çıkarıyor.

"Sanki senin kışından daha iyisini yapamazmışım gibi. Mac benim ağabeyim, buraya taşınmama yardım ediyor. Ve "yardım etmek" terimini gevşek kullanıyorum. Ben senin komşunum, Nora. Ve bu kekler harika, nereden aldın?"

Yumuşakça gülüyorum. "Beğendiğine sevindim. Aslında kendi tarifim, çilekli tereyağı kreması ve limonlu cupcake." İkisi de bir an şaşkınlıkla bana baktı.

"Ne?" Çekinerek sordum. "Sadece bir cupcake."

"Bu inanılmaz!" Nora bu kez daha da şaşırmış bir halde tekrarladı. "Kahretsin, sıcak bir cebi doğru düzgün mikrodalgada pişirebilirim şanslıyım."

Küfür miktarı alışık olmadığım bir şeydi. Muhafazakâr, dindar bir ailede büyüdüm ve James bana kaba kelimeler kullanmayı yasakladı. Bu yüzden, o şehir dışında olmadığı sürece, bırakın lanet ya da bok demeyi, "bok" dediğim bile nadirdir.

"Şuradaki evde yaşıyorum," diye elimden geldiğince tatlı bir şekilde gülümseyerek pencereden evimi gösteriyorum.

"Ne zaman acıkırsanız bana haber verin. Yemek pişirmekten, özellikle de yemek yapmaktan hoşlanıyorum, bu yüzden benim yemeklerimden hoşlanan birine yemek pişirmek güzel olurdu."

Mac güler ve Nora'nın sırtını tokatlar. "Eğer onunla evlenmezsen Nora, ben evlenirim." Paniğin yükselmesini engellemeye çalışırken donup kalıyorum.

Şakaydı, şakaydı. James duymadı, sorun değil.

Yine de ellerimi dört karatlık elmas gelin setimi gösterecek şekilde kavuşturuyorum. Nora yüzüğümü gösterme çabamı fark etmiş olmalı ki, pelüş görünümlü dudaklarındaki hafif kalkıklık aşağı doğru inerek kaşlarını çatıyor.

Sessizliğin giderek koyulaştığını hissedebiliyordum ve James'in geçmişte beni azarladığı bir şey olan misafirliğini fazla uzatıyor olabileceğim açıktı. Onlara küçük bir gülümseme verdim ve Sam'in başını nazikçe okşadım.

"Gitsem iyi olacak ama bir şeye ihtiyacınız olursa hemen şuradayım. Bu arada ben Kaitlin." İkisi de vedalaştı ve Nora beni kapıya kadar geçirdi.

"Hey Katie," Vücudum kaskatı kesildi. Daha önce kimse bana Katie dememişti. İstemediğim için değil, Tanrı biliyor ya, ailemin ve James'in bana sevimli bir lakapla, herhangi bir lakapla hitap etmesini sağlamaya çalıştım. Ama hayır, bu çocukça ve uygunsuz olarak değerlendirilirdi. Yine de Nora'nın dudaklarından çıkan ses... zengin, pürüzsüz ve hafif alçak sesiyle... Tekrar tekrar dinlemek istediğim bir şarkı gibi geldi.

Ellerini siyah kotunun ceplerine sokup bir kalem çıkarmasını izliyorum. Sonra elimi tutuyor ama hemen geri çekiyor ve bana şaşkın bir bakış atıyor. O da bu kıvılcımı hissetti mi?

"Sana numaramı vereceğim." Yavaşça elimi tekrar tutuyor ve numarasını avucuma yazıyor.

"Vay canına, el yazın gerçekten çok güzel." Rakamlara ve onun adına bakarken hayret ediyorum. Bana garip bir omuz silkme hareketi yaparken gülüyor. "Umarım düzgün bir şekilde yazabilirim, ben bir dövme sanatçısıyım." Gözlerim genişliyor ve ağzım açılıyor.

"Ne? Gerçekten mi? Bu inanılmaz! Hep dövme yaptırmak istemişimdir!" Bu onun ilgisini çekmiş gibi görünüyor.

"Ne yani, June'un altında küçük bir kelebek bile saklamadığını mı söylüyorsun?" Gözlerimi deviriyorum ama kapıdan çıkarken kıkırdıyorum.

"Hayır, bir tane bile yok. Kocam pek sevmez. Sonra görüşürüz Nora." Ona hafifçe el sallayarak gitmek için dönmeye hazırlandım.

"Her zaman kocanın dediğini mi yapıyorsun?" diye alay ediyor. Göz kırıyor, belli ki şaka yapıyor. Ama bu ifadeyle ne kadar isabetli bir karar verdiğinin farkında değil. Eve gitmek üzere olduğumu, onun adını rehberime "eczane" olarak yazacağımı ve sonraki on dakikayı elimi onun mürekkebinden temizleyerek geçireceğimi bilmiyor çünkü James bunu görürse çok kızar.

İkinci Bölüm

I Kapımı kapatıp mutfığa dönmeden önce June'un kıvrımlı poposunun sokağı geçip evine girerken sallanışını izliyorum. Adanın yanındaki sandalyeye oturdum ve bir tıslama sesi çıkardım.

Acı.

"Bugün biraz abarttın." Kardeşimin bariz gözlemi karşısında gözlerimi deviriyorum.

"Evet, taşınma işine yardım etmek isteyen çok sayıda insan yoktu." Mızızlanırken Sam'in başını okşuyorum. Sam bir zamanlar benim hizmet köpeğimdi ama geçirdiği bir hastalık yüzünden bir gözü kör olduktan sonra bana güvenilir bir şekilde yardım edemez oldu. Gerçi bunu ona hiç söylemedim. Hâlâ benimle ilgilenmeye çalışıyor ve bu yüzden ona her zaman en iyi çocuk olduğunu hatırlatıyorum.

Mac ayağa kalkmadan önce bir kek daha bitirir. "Pazartesi dükkanda olacak mısın?"

Ona küçük bir baş selamı verdim. Bunun onun dışarı çıkacağını söyleme şekli olduğunu biliyordum. Yalnız kalmaya hazırım; banyo yapmam ve bacaklarımı kaldırmam gerekiyor. Ama yalnız kalacağım için gergin değilim dersem de yalan söylemiş olurum. Üç yıl önce eve döndüğümde beri yalnız yaşamadım.

Ayağa kalkıp ona sarılmak için topalladığımda irkildim. Ağabeyim uzun boylu, iri yapılı bir adamdır. En az 1.80 boyunda ve 400 kilonun üzerinde. Korkutucu bir görünüşü var ama çok yumuşak bir ruhu var. Ailenin asıl huysuzu benim, eğer bize böyle diyecekseniz. Annem öldüğünden beri sadece Mac ve ben varız.

"İyi olacağına emin misin evlat?" Ona hayır demek istiyorum. Ona burada yalnız kalmaktan ne kadar korktuğumu, ağlayabileceğimi söylemek istiyorum. Ama bu benim yaptığım bir şey değil. Bu, ordunun benden aldığı bir şeydi.

uzun zaman önce. Ne kadar ihtiyacım olursa olsun artık korku ya da kırılganlık gösteremezdim.

Onun yerine kıkırdamaya zorladım ve koluna vurdum. "Lütfen, kadın olabilirim ama kız değilim." Mac bandanamı gözlerimin üzerine itiyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Tamam evlat, Pazartesi işte görüşürüz. Hafta sonu çok çılgın olmamaya çalış, dolu bir programın var." Onu iterek kapıdan çıkardım ve arkasından kilitledim. Mac'in şehirde çok popüler olan bir dövme dükkânı var. Ordudan ayrıldıktan sonra ayakta çalışmadım, bu yüzden onun dükkanında dövme tasarımları satmaya başladım, sonra fark ettim ve karanlık dövme işinde yetenekli olduğumu anladım.

İçimi çektim, bu küçük evi özellikle büyüklüğü nedeniyle kiralamıştım. Bana bir hobbit evini düşündürüyor. Ama şu anda kendimi büyük hissediyorum. Şu anda kanepemin tamamını kaplamış olan Sam'e bakıyorum ve usulca gülümsüyorum. En azından ona sahibim.

Banyoya doğru ilerlerken, bu evi kiralamak için seçmemin diğer ana nedenine, gömme küvete bakıyorum. Sinirle dudağımı kıvrıyor, o lanet şeyin bana ne kadar yardımcı olacağından nefret ediyorum. Yirmi yedi yaşında, evimi nasıl bir küvete sahip olduğuna göre seçiyor olmaktan nefret ediyorum.

"Bu kadar kendine acıma yeter." Gömleğimi ve sütyenimi çıkarırken mırıldandım. Protez bacağıma bakmadan önce pantolonumun düğmelerini açıp çıkarıyorum. Daha önce buraya koyduğum tekerlekli sandalyeye oturup diz altı protezimi, ardından çorabımı ve astarımı çıkarıp zonklayan bacağıma çıplak bırakıyorum. Parmaklarımı uyluğumu süsleyen yara izlerinin üzerinde gezdiriyorum ve kalbimin göğsüme çarpmaya başladığını hissediyorum.

"DUR!" Kendime bağıryorum, flashback'leri başlamadan durdurmaya çalışıyorum. Ayağımı kullanarak kendimi küvete doğru itiyorum ve küvete girip suyu açtıktan sonra masaj aletlerini çalıştırıyorum.

Lanet olsun, harika hissettiriyor ve içine girmek çok kolaydı; girmek için yardıma ihtiyacım yoktu ve çıkmak için de yardıma ihtiyacım olmayacak. Aklıma zavallı annem geldi, yüz kiloluk altmış beş yaşındaki küçük bedeniyle beni küvetten çıkarmak için elinden geleni yapıyordu. Ben, 1.80 boyunda, 70 kilo ağırlığında bir kas yığınıydım.

Yine de yaptı, geçen yıl omuzlarım zayıflamaya başladığında telafi etmek zorunda kaldığım için elinden gelen her şeyi yaptı, ta ki beni terapiye götürmek için onu uyandırmaya gittiğim güne kadar ve o

uyanmadı. Doktorlar bunun bir felç olduğunu, büyük olasılıkla ağrısız olduğunu, sadece uykuya daldığını ve uyanmadığını söyledi.

Her neyse, kardeşlerimin cenaze törenlerinde bu konuşmaları yaptım. *'Çok hızlıydı, hiçbir şey hissetmediler'.*

Masaj aletlerinin ağrıyan bedenimi rahatlatmasına izin veriyorum ve birden aklıma *o* geliyor. *Katie*. Tuhaf stil anlayışı dışında çok çekici bir kız. Derin mavi gözleri çok büyüleyiciydi ve o gülümsemesi, lanet tanrım, gülümsediğinde ve o gamzeyi gördüğümde aklımı kaçırmak üzereydim. Ayrıca o kış, lanet olsun.

Başımı salladım, Bayan June'un elbisesinin altında ne olduğunu öğrenmekten kendimi kurtarmaya çalışıyordum. Pişirmediği zaman nasıl koktuğunu öğrenmek. Tadının neye benzediğini...

"Başım belada."

* * *

Sam'le birlikte kaldırımdaki koşumu bitirirken nefes nefese kalıyorum. Saat neredeyse sabahın beşiydi, ki bu benim her zamanki koşu saatimdir. İnsanlar dışarı çıktıktan sonra koşmayı sevmiyorum. Bıçağım yüzünden insanların bana bakmasından hoşlanmıyorum. Normal protezimi gizleyebilsem de spor bıçağımı pantolonla kapatamıyorum.

Cuma günü taşınma nedeniyle günlük koşularıma son iki gün ara verdim ve Cumartesi günü o kadar çok ağrım vardı ki, bayılına kadar ağrı kesiciler ve Katie'nin bir kutu şekerlemesi arasında gidip gelerek kanepeye uzandım. Bu sabah sadece ara verdiğim için değil, o kutuya koyduğu beş kiloluk kek, kurabiye ve şekerlemeler için de pişmanlık duyuyorum.

Zeppelin müziğini kapatıyorum ve kaldırımda durup nefes almaya çalışıyorum. Gürültülü bir çarpışma Sam'in olduğu kadar benim de dikkatimi çekiyor. Tasmaını hafifçe çekiştirerek gürültünün geldiği yöne doğru bakarken havlamasını engelliyorum. Katie'nin evinden geliyordu. Oraya gidip onu kontrol etme dürtüsü neredeyse bastırıyor. Ya düştüyse?

Sam'e bakıyorum ve başını eğip alçak bir uyarı hırıltısı çıkarmasını izliyorum. Ön kapı uçarak açıldı. Sam'i hemen yanıma çekiyorum ve sanki hiç durmamışım ya da hiçbir şey duymamışım gibi tekrar koşmaya başlıyorum. Bagaj taşıyan uzun boylu bir erkek figürünün garaj yolundaki SUV'ye doğru yürüdüğünü ve arabanın arkasına yüklendiğini izliyorum.

Evime doğru çıkmaz sokağı dönerken arkama bakıyorum ve tüylerimin diken diken olduğunu hissediyorum. Bana bakıyordu. Hava hala karanlık, sokak lambaları neredeyse hiç işe yaramıyor ama onu hissedebiliyorum. Bu adam bana öyle bir şekilde bakıyor ki, sanki denizaşırı bir yerde avlanıyormuşum gibi hissediyorum. Evime girmeden önce Sam'in tasmaını daha sıkı tutuyorum.

İçeri girdikten sonra kapıyı iki kez kilitliyorum ve tam zamanında cipinin geçtiğini görmek için pencereden dışarı bakıyorum. Onun evine bakıyorum, Katie'nin evine. Numarasını almamış olmaktan nefret ediyorum; henüz mesaj atmadı ya da aramadı, bu yüzden onu kontrol edebilmemin tek yolu evine gidip lanet bir sürüngen gibi kapıyı çalmak. Gerekirse bunu memnuniyetle yaparım... sanırım.

Lanet olsun, neden böyle davranıyorum?

Üst kattaki ışıklı pencerenin yanında yürüyen bir kadın silueti gördüm, sonra ışık söndü. En azından bu bana kadının hareket ettiğini ve belki de o gürültünün adamın bir şey düşürmesinden kaynaklandığını söylüyor, bavulları vardı. Yine de midemde gitmeyen ağır bir his var.

* * *

Aynada kendime bakıyorum ve avuçlarımı yırtık, siyah kot pantolonumun önünde gezdiriyorum. Saçlarımı genellikle dışarı çıkarken yaptığım gibi sahte bir şahin gibi şekillendirdim. Biraz siyah göz kalemi ve rimel dışında pek makyaj yapmıyorum. Ü z e r i m d e beyaz düğmeli bir gömlek ve önden düğmeli siyah bir korse yelek var. Gömleğin üst düğmelerinden birkaçını açık bırakarak künyemi ve siyah boncuklu kolyemi taktım, kulağıma da siyah yuvarlak gözlüklerimi taktım. Ve son olarak, kollarımı kıvırdım ve çok sayıda el yapımı bilezik taktım. Yurtdışındayken, bunları benim için yapan çocuklar ve gençler vardı ve neredeyse hayatımı sona erdirmek için kullanılan şey olmasına rağmen, hala onları takıyorum.

İnleyerek oturdum ve protezimi hazırladım. Bacağıma sabitledikten sonra ayağa kalkıyorum ve dış kılıfı bacağıma sarıyorum. Pantolonumun paçasını aşağı çekiyorum ve siyah bastonumu kapıp yatak odasından çıkmadan önce kendime başımla selam veriyorum. Evet, protezi olup da hareket ederken bastona ihtiyaç duyan şanslı insanlardan biriyim. Bu konuda çok acımasız olmamaya çalışıyorum. Her zaman ihtiyacım olmuyor ve

kesinlikle benden daha kötü olanlar var. Ama bazı günler, özellikle de çekici görünmek istediğim günler, yanıp sönen dev bir tabela gibi.

Evimden çıkıyorum ve nefes almadan önce sokağın karşısındaki Katie'nin evine bakıyorum. Oraya gitmek istiyorum ama ürkütücü görünmek istemedim. Ama her zaman içgüdülerimi dinlemeye çalışırım ve şu anda o beni *Stepford Kadınları* tarzına doğru çekiyor.

Eve.

Merdivenlerden yukarı çıkıp kapının zilini çalıyorum, anında bu karardan pişmanlık duyuyorum ama artık geri dönemeyeceğimi de biliyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından kilidin döndüğünü ve kapının açıldığını duydum. Katie'ye gülümseyecektim ama onun kırmızı çerçeveli, şiş gözlerini görünce durdum. Burnu kıpkırmızı ve...bu da ne?

"Kafana ne oldu?" Alnındaki büyük yaraya bakarken sordum. Geniş gözlü kadına bakarken içimde bir öfke ve koruma duygusunun kabardığını hissettim.

"Soğuk algnlığım var ve bu sabah ilaç almak için merdivenlerden inerken halıya basıp kaydım ve başımı çarptım." İçgüdülerim onun cevabından hoşlanmadı. Neden bilmiyorum, kulağa mantıklı geliyor ama kocasının bu sabah bana baktığı anı aklımdan çıkmıyor.

"Bir şeye mi ihtiyacın vardı Nora? Seni içeri davet ederdim ama seni de hasta etmek istemem." Başımı sallayarak düşüncelerimden kurtuluyorum ve ona yumuşak bir gülümseme veriyorum.

"Hayır Junebug," diyorum usulca ve kızardığında sırtıtıyorum. Sanırım bu benim ona taktığım isim olacak. "Sana kabını geri getirmek ve lezzetli yemekler ve dün içinde bulunduğum şeker koması için teşekkür etmek istedim."

Katie beklenmedik bir kahkaha attı. Neredeyse boğuk bir ses ve gözlerine baktığımda sulu olduklarını fark ediyorum.

"Sana yardım edemeyeceğime emin misin? Yarın işe gidiyorum, eğer bir şeye ihtiyacınız olursa-" Kabı almaya giderken soğuk eli benimkini tuttu.

"Çok iyisin ama sadece biraz üşüttüm ve kafamda bir şişlik var. Söz veriyorum, tek ihtiyacım olan biraz dinlenmek." İpucunu aldım, istemesem de aldım. Dönüp gitmeden önce Katie'ye başımla kısa bir veda ediyorum. Bugün yapmam gereken birkaç iş var ama önce eczaneye uğramam gerekiyor.

Üçüncü Bölüm

KAITLIN

A *Hala İzliyor musun?*

Netflix'in bana böyle saçma bir soru sorma cüreti karşısında gözlerimi deviriyorum.

"James'ten yeterince bok yiyorum, senden de yememe gerek yok." Bir sonraki bölümü oynatması için evet seçeneğine basarken homurdanıyordum. Sehpanın üzerine koyduğum kaba bakıyorum ve boynumda bir kızarıklık belirliyor.

Nora çok dikkat çekiciydi ve giydiği kıyafet içimde unutmam gereken bir his uyandırdı. Bu duyguları bir kutuya tıkıp unutmam gerekiyor. Unutmak zorundayım. Onun yanındayken, onu düşündüğümde hissettiğim her neyse... ve dün gece gördüğüm o rüya... yok olup gidecek. Evliyim ve heteroyum, ailemin bana söylediği gibi, lisede olanlar bir hataydı.

Başımı sallayarak beynimi onun görüntülerinden arındırmaya çalışıyorum, sanki zihnim bir çeşit eskizmiş gibi. Onu daha önce uzaklaştırdığım için kendimi kötü hissediyorum, ama ona karşı hissettiğim saçma ve günahkâr çekim ile yalan söyleme konusunda pek iyi olmadığım gerçeği arasında, gitmesinin en iyisi olduğunu hissettim.

Hasta değilim; bütün sabah ağladığım için öyle görünüyorum. Ama bu üzgün ağlama değil, rahatlama. James bu sabah daha güneş doğmadan sinirlenmiş ve lambayı fırlatmıştı. Duvara çarpmasını istemişti, onun yerine bana çarptı. Bu neden rahatlama anlamına geliyor? Çünkü artık önümüzdeki bir ay boyunca, altı yıl önce tanıştığımızda olduğu gibi tatlı bir adam olacağını biliyorum. Kilomdan bahsetmeyecek, beni kontrol etmeyecek, hatta bana güzel olduğumu ve beni sevdiğini bile söyleyebilir. Hizada kaldığım ve kurallara uyduğum sürece.

James genellikle karanlık tarafını gizli tutma konusunda iyidir ve çoğu zaman öfkesini benden çıkaracaksa bunun zihinsel olduğundan ya da kolayca gizlenebileceğinden emin olur. Yılda sadece birkaç kez üzerimde kapatamayacağım bir iz bırakıyor ve Tanrı yardımcım olsun, fiziksel şiddeti bu kadar arzulamaya başlamamdan nefret ediyorum. Fiziksel acı, zihinsel saldırılardan sonra bir tatil gibi geliyor. Bu yüzden rahatladım. James önümüzdeki hafta yok ve yokken bana sabahtan beri olduğu gibi bir sürü tatlı mesaj gönderecek. Sonra eve gelecek, beni sevgi yağmuruna tutacak ve ben de bunun her saniyesini içime çekeceğim ki bir sonraki sefere kadar beni idare edebilsin.

Kapı çalınıyor ve dikkatimi çekiyor. Günün ortasında ne ya da kim olabileceğini merak ederek kaşlarımı çatıyorum. Bir şey sipariş ettiğimi hatırlamıyordum ama belki James sipariş etmişti. Ayağa kalkıp ön kapıya doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum. Bir vazo dolusu ayçiçeği, soğuk algnlığı ilaçlarıyla dolu bir market poşeti, özel mendiller ve küçük kahverengi bir oyuncak ayı görüyorum. Kaşlarımı çatıyorum ve çiçek demetinin içinden küçük bir kart çıkarıyorum.

Umarım bu yardımcı olur. -Nora

Notu tekrar, sonra üçüncü ve hatta dördüncü kez okuyunca inanamayarak başımı sallıyorum. Nora'nın evine doğru bakıyorum, bir hareket var mı diye, ama her nasılsa topallamasına ve daha önce elinde gördüğüm bastonuna rağmen, Nora ben kapıyı açmadan evine dönmeyi başarmış, ya da bir sihirbaz ve van- ished. Tüm hediyelerimi toplayıp evin içine getirdim ve kapıyı arkamdan kilitledim.

Poşetleri ve çiçekleri tezgâhın üzerine bırakıp pelüş ayıyı çıkarıyorum ve açık kahverengi yaratığı inceliyorum. Oyunağı içime çekiyorum ve ayının hafifçe Nora gibi koktuğunu fark ettiğimde titrek bir nefes veriyorum. Sandal ağacı, vanilya ve bahar benzeri bir şey karışmış.

Ayıyı tekrar kokluyorum, bu sefer kokusu beni tüketirken meme uçlarımın nasıl sertleştiğine dikkat ediyorum. Küçük bir inilti çıkarıyorum ve gülümseyip uyuduğum odaya doğru yürümeden önce alt dudağımı ısııyorum. Karanlık odanın ışığını açma zahmetine girmeden yatağımın yolunu bulup uzanıyorum ve karanlık tavana bakıyorum.

Gerçekten, bunca yıldan sonra, bunu yapmak üzere miyim? Midemde hissettiğim suçluluk duygusu, giderek artan uyarılmışlığım karşı savaş açmaya başlıyor. Elimi pijama pantolonumun kemerine sokuyorum, kendime belki de tüm bunların sadece kafamda olduğunu, belki de gerçekten o kadar heyecanlı olmadığımı söylüyorum

Düşündüğüm gibi onun üzerindeyim. Parmağım yarığımın tepesine değdi ve şaşkın bir nefes verdim.

Kıvrımlarıma doğru ilerlerken neredeyse titriyorum. Şu anda olduğum kadar ıslak olduğumu hiç hatırlamıyorum. Parmaklarım klitorisimin üzerinde geziniyor ve kısık bir inilti çıkarıyorum. Uzun zamandır kendim tarafından bile dokunulmamıştım. Elimi çekiyorum ve komodine uzanıp bir kutu çıkarmadan önce altlarımdan sıyrılıyorum. Kutuda benim oyuncağım vardı, vajinal ve klitoris stimülasyonu, çok süslü bir şey değil, ama sessiz, ihtiyacım olan şey bu çünkü James buradayken yapmaya cesaret edersem ve o bunu duyarsa, başım belaya girerdi ve sonra beni ...

Başımı salladım. Hayır, bundan zevk alacağım. Suçluluk duygusunun daha sonra geleceğini biliyorum ama şu anda umurumda değil. Vibratörü açarken gözlerimi kapatıyorum, çekici bulduğum rastgele kadınları düşünmeye çalışırken kıvrımlarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum ama bu uzun sürmüyor. Nora beynimde yanıp sönmeye devam ediyor ve sonunda onu dışarı itmeye çalışmaktan vazgeçiyorum. Onun yerine fantezimi tüketmesine izin veriyorum.

Vibratörümü tutan elin onun eli olduğunu düşünürken uzun bir inilti çıkardım.

"Bu iyi hissettiriyor mu Junebug?"

Sesi kafamı doldururken, kokusu her tarafımı sararken nefes nefese kalıyorum.

"İşte benim kızım, benim için gel."

Kalçalarımı yukarı itiyorum ve oyuncak içime daha hızlı girip çıkarken daha yüksek sesle iniliyorum.

"Aman Tanrım! N-Nora!" Sınırıma kadar itildiğimde ve geride kaldığımda haykırıyorum. Sırtımı kamburlaştırarak vibratörü merkezimin derinliklerinde kalmaya zorluyorum ve zevk dalgalarını dalga dalga dışarı atıyorum.

Birkaç dakika boyunca orada yattım ve kendimi toparlamaya çalıştım. Suçluluk duygusu ancak o zaman ortaya çıkıyor, tıpkı yapacağını bildiğim gibi.

Pis

Günah

kar

Dyke

Dolandırıcı

Bu, karnıma bir yumruk gibi çarpan yeni bir şey. Evlendim ve yeni komşumu düşünüyorum. Yanımda duran ışığı açıyorum ve çıplak alt tarafıma, sonra da az önce orgazmıma yardımcı olan, dev bir gelin yüzük setiyle süslenmiş elime bakıyorum.

Hayır, bu ben değilim. Bu evlilikte aldatan eş ben değilim. Hayal görmüyorum, James'in başka kadınlarla birlikte olmadan uzun süre geçirmediğinin farkındayım. Ama ondan daha fazlasını nasıl bekleyebilirim? Çok yakışıklı bir adam, zengin ve ünlü bir estetik cerrah. Ben onun karısıyım, yani evle, çocuklarla ilgilenmem ve onunla etkinliklere gitmem gerekiyor. Ancak sevişmek ve zamanını geçirmek için seçeceği kişi ben değildim.

James muhtemelen şu anda bir kızla birlikte, ki dürüst olmak gerekirse bu benim için sorun değil. Kendimi ona vermek zorunda kaldığımda ya da o "biz evliyiz" diye bunu kabul ettiğinde, bundan nefret ediyorum. Beş dakikalık sert, acı verici homurdanmalar ve utanç dolu günler. Yine de o benim kocam ve *bunu* yaparken başka birini, özellikle de bir kadını düşünmem yanlış.

İç çekiyorum ve sıcak bir duşa çok ihtiyacım olduğuna karar veriyorum.

* * *

Arabamdan inip tuğla binanın arka tarafına bakarken yanağımın içini çiğniyorum: *Black Widow Ink*. Burası Malcolm Switcher'ın ya da benim bildiğim adıyla Mac'in dövme dükkânı. İnternette arama yaptığımda bulmak zor olmadı. Bilmediğim şey ise Nora'nın dekoratif bir asker olduğu. Onu araştırmak istedim ama bir yanımda bunun onun mahremiyetini ihlal etmek olduğunu düşündü. Ayrıca, buraya sadece çünkü eşyalar için ona teşekkür etmeye ve işimi bitirmeye geldim. Ona komşuluk yapacağım ama daha fazlası değil. Daha fazlası olamaz.

Cipimin arka kapağını açarak büyük bir tepsi fırıldak sandviçi ve özel fıstık ezmeli çikolata parçacıklı çikolatalarımdan oluşan kabı çıkardım ve yüksek binanın önüne doğru yürüdüm. Ön kapıyı açıp dükkânın etrafına bakıyorum. Duvarlar sanat eserleriyle kaplı. Bazıları karmaşık ve karanlık, diğerleri cesur ve parlak ve bir de çok sayıda çıplak çizim var. Siyah ön tezgâha odaklanırken bakışlarımı kaçırıyorum. Parlak pembe saçlı genç bir kız dudağının üst kısmındaki altın piercingini göstererek bana gülümsüyor.

"Yardımcı olabilir miyim?" Vızıltılı sesin üzerine söylüyor.

"Ah... Nora? Ya da Mac?" İnce bir parmağını havaya kaldırarak bir an önce kalkıp gitmesini işaret ediyor. Uğultu kesilir ve

Mac geliyor, Nora da onu yakından takip ediyor. Elinde hala bastonu olduğunu fark ediyorum ve kısa bir süre için yarasının kalıcı olup olmadığını merak ediyorum.

"Junebug!" Nora parlak bir şekilde sırtıyor ve tezgâhın arkasından yürürken güzel dişlerini gösteriyor. Bu ismin bende yarattığı etkiyi görmezden gelmeye çalışıyorum. Bilinçaltımda gri ince çizgili Thelma askılı pantolonumun önünü düzelttim ve gülümsedim.

"Size öğle yemeği getirdim." Kapları tezgâhın üzerine koyarken usulca söyledim. "Umarım İtalyan sandviçlerini seviyorsunuzdur."

"Katilin, eğer bunu sen yaptıysan, muhteşem olacak." Mac yemeğe bakarak şöyle der.

"Şey, bölmek istemedim, çalıştığını biliyorum. Sadece beni kontrol ettiğin için teşekkür etmek istedim." Bana dün kendime ne yaptığımı biliyormuş gibi hissettiren çekici bir bakış atan Nora'ya söylüyorum. Yüzüm kızarıyor ve bilinçli bir şekilde kollarımı ovuyorum.

"Her neyse, seni işine geri dönmen için yalnız bırakayım." Gitmek üzereydim ama Nora kolumu tuttu.

"Hey, arkada bir müşterim var ama bu akşam sekizde işten çıkıyorum. Gelip film izlemek ister misin? Bu sefer belki sana yemek ikram edebilirim?"

Kalbim göğsümde çarpıyor. Hayır, bu ziyaret ve yemek işleri eşitlemek, komşuluk yapabilmemizi sağlamak içindi, hepsi bu. Ona bakıyorum ve bunu yaptığının farkına bile varmadan başımı sallıyorum. "Kulağa harika geliyor. Ama aksiyon filmi yok. O tür şeyleri sevmiyorum."

Nora'nın çikolata gözleri parlıyor ve sırtışı genişliyor. "Not edildi. Pekâlâ Junebug, sekiz buçuk gibi gel. Ve rahat bir şeyler giy." Tezgâha doğru ilerlemeden önce kolumu sıkarken kıkırdıyor.

"Eğer ikinizden biri bunların hepsini yerse sizi bitiririm." Bana göz kırpıp gitmeden önce uyarıyor.

Gitmek için döndüğümde kızarıklığım derinleşiyor. Dışarı çıkıyorum ve Mac'in beni takip ettiğini fark ediyorum.

"Bana aldırma tatlım, burada yalnız dolaşmanı istemiyorum. Aramış olsaydın seni arkaya alırdık." Arabama doğru yürürken ona minnettarlıkla gülümsüyorum.

"Nora senden hoşlanıyor gibi görünüyor." İtirafı beni neredeyse sersemletti. "Bu iyi bir şey, inanılmaz derecede küçük bir çevresi var ve onun için endişeleniyorum. Bir arkadaş bulduğu için çok mutluyum."

Bir arkadaş. Bir arkadaş, oyuncak ayı verdi diye vibratörün etrafında orgazm olurken kız kardeşinin adını haykırmazdı. Tanrım, kendimden nefret ediyorum ve şimdi gece onun evinde yalnız olacaktım.

"Boku yedim."

Dördüncü Bölüm

G Acı içinde inleyerek, küçük arka bahçeme açılan sürgülü kapıya yaslanıyorum ve Sam'in dışarıda koşup sincaplara dehşet saçmasını izliyorum. Sam nazik bir devdir, içinde zalim bir kemik bile yoktur.

Devasa bir vücudu var ama koşmaktan ve alanına girecek kadar cesur olan eleştirmenlerle oynamaktan hoşlanıyor.

Yüzümü buruşturup ağrıyan dizimi ovuyorum. Son müşterim bacağıma çok zarar vermişti. İri yarı bir adam devasa bir ejderha sırt parçasına başlıyordu. Yüzlerce küçük pul üzerinde çalışırken onun üzerinde durmak zorunda kaldım ve vücudum bunu pek kaldıramadı.

Dizim şişti ve protezimi çıkarıp bacağımyı desteklemekten başka bir şey istemiyorum. Ama Kaitlin'e bacağımdan bahsetmeye hazır değilim. Bana farklı gözle bakmasına hazır değilim. Onu her gördüğümde bastonuma bakıyor, bu yeterince kötü.

Ön kapımdaki hassas tıkırtıyı duyduğumda arkama bakıyorum. Yüzümdeki acıyı gizliyorum ve kapıya doğru olabildiğince düz yürüyorum. Kapıyı açtığımda yüzümde oluşan eğlenceli sırıtışa engel olamıyorum. Kaitlin gri yoga pantolonu ve önünde "Bakers Gonna Bake" yazan yeşil tişörtüyle karşımda duruyordu.

"Bu tişört çok tatlı." Onu içeri alırken gülüyorum. Kıkırdıyor ve yanımdan geçerken gömleğinin önünü fırçalıyor. Kokusunu içime çekiyorum. Portakal çiçeği ve sedir ağacı. Ona her yaklaştığımda burnum orgazm oluyor.

Mutfığa bağlanan oturma odamda dururken onu izliyorum. Küçük evim loş bir şekilde aydınlatılmış. Yüksek seslerden veya parlak ışıklardan hoşlanmıyorum, bu yüzden ışıkları yumuşak tutuyorum ve perdeleri çekiyorum. Birden kendimi

Evinin nasıl dev bir man- syon olduğunu fark ettiğimde biraz kendime geldim ve onu hobbit deliğime davet ettim.

"Vay canına, bu senin askeri mezuniyet fotoğrafın mı?" Bakıyorum ve onu yerde duran, açmayı bitirmediğim bir kutuya bakarken görüyorum. Fotoğrafı eline aldığı anda içten içe inliyorum.

"Evet, o olabilir." Yüzünü incelerken kuru bir kahkaha atıyorum. Kaşları birbirine yaklaşmış, fotoğrafa bakarken sevimli bir kırıksıklık oluşturuyor.

"Şimdi senden daha çok hoşlanıyorum."

Şaşkınlıkla güldüm. "Ne?"

Yüzü kızarıyor ama omuz silkiyor. "Şimdi daha sakın görünüyorsun. O gözlerde öfke var."

Göğsümde bir yanma hissettim. O gözlerde öfke vardı. Tacizci homofobik babamdan kaçmak için askere gitmek zorunda kalmamın öfkesi. Ya bu olacaktı ya da sokaklarda yaşayacaktım. Gitmek istemedim, çok korkuyordum ve haklı olarak korkuyordum.

"On dokuz yaşındakilerin çoğu öfke doludur." Omuz silkiyorum, koltuğumun kenarına otururken konuyu hafifletmeye çalışıyorum. Dizimden bir an önce kalkmazsam yarın yürüyemeyeceğim.

"Ne kadar süre içeride kaldın?"

"Üç yıl, dört ay ve üç gün." Neredeyse içgüdüsel olarak söylüyorum. Resmi nazikçe kutusuna geri koymasını izliyorum.

"Özür dilerim, rahatsız etmek istememiştim." Parmaklarını birbirine geçirmesini izlerken bir suçluluk duygusu hissediyorum. Ellerine baktığımda yüzüğünün olmadığını fark ediyorum. Lanet olsun, bu konuda iyi hissetmemeliydim. Muhtemelen mutlu bir evliliği vardır ve ben iğrençleşiyordum.

"Rahatsız etmiyorsun Junebug." Yumuşakça söylüyorum. "Bildiğinden emin olduğum gibi, askerlik dönemim pek de iyi geçmedi." Yanımdaki büyük sedirin üzerine otururken kaşlarını kaldırıyor.

"Orduda bulunmanız ve birkaç madalya almanız dışında bir şey bilmiyorum. Sadece Black Widow Ink web sitesinde yazılanlar."

"Beni aramadınız mı?" Şok içinde sordum. Kaitlin başını salladı.

"Hayır, ben... eğer benden bunu yapmamı istiyorsan, bunun bir şey olduğunu düşündüm.

Biliyorsun, bana kendin anlattırdın. Ayrıca, senin hikayeni anlatırken bahsettikleri bazı şeyler tek taraflı."

"O kutuda mezuniyet fotoğrafım, hizmet rozetlerim, takdir mektuplarım, denizaşırı ülkelerdeki fotoğraflarım ve farklı madalyalarım var çünkü

Bir çeşit kahraman olduğumu düşünüyorlar." Birinin garaj yoluna girdiğini duyduğumda iç geçiriyorum, bu pizza olmalı. Ayağa kalkarken homurdanıyorum.

"Bu ülke için hayatımı, akıl sağlığımı ve bedenimi verdim ve karşılığında bir sakatlık çeki, bir kutu dolusu saçmalık ve kırık bir beyin alıyorum." Pizzayı almaya gidiyorum ama Kaitlin ayağa kalkarken beni tekrar kanepeye itiyor.

"Ben bakarım." Ayağa kalkıp ön kapıma doğru ilerleyişini izliyorum. İyi geceler dileyip kapıyı kapatmadan önce adamla tatlı tatlı sohbet edişini dinliyorum.

"Alabilirdim." Bastonumu kaptığım gibi mutfığa gitmek için ayağa kalkıyorum. Dizim protesto çılgınlıkları atıyor ama görmezden geliyorum. Kaitlin pizzayı tezgâhıma koyarken kaşlarını kaldırıyor.

"Bacağın ne kadar kötü?" Kaşlarını çatarak dolaplarıma bakarken gri tabaklarımı buluyor, belli ki tabaklarımı yerleştirmemden hoşnut değil.

"Oldukça kötü, neden?" Buzdolabını açıp birkaç bira alırken soruyorum.

"Koltuk değnekleri yerine bastonun olması." Bana yarım bir omuz silkme hareketi yaptı.

"Benim de koltuk değneklerim var ama çok sık kullanmıyorum." Bana içinde birkaç dilim pizza olan bir tabak uzatmasını izliyorum.

"Bu pizzayı ikimiz için aldım Junebug." Boş ellerine bakıp kaşlarımı çatıyorum.

Kızarır ve başını sallar. "Diyet yapıyorum. Bunu yiyemem, şişerim ve James geldiğinde tartılacağım-"

Son kısmı söylemek istememişti. Cildi beyazlaşıp gözleri büyüdüğünde bunu anlayabildim.

"Kocan seni tartıyor mu?" İçimde bir öfke ve koruma duygusunun kabardığını hissediyorum çünkü lanet olsun! Bu kadın tam bir afet, tatlı ve muhteşem, yumuşak bir vücudu var ve tutmak için cinayet işleyebilirim. Ve işte burada, pizza yiyip bira içemeyecek kadar endişeli mi?

"Öyle bir şey değil." Kekeliyor. "Sadece kendimi kontrol etme sorunum var, James doktor olduğu için düzgün beslendiğimden emin oluyor."

Onunla kavga etmek, bunun tamamen saçmalık olduğunu, doktorların beslenme hakkında nadiren bir şeyler bildiğini ve hiçbir doktorun tartıya çıktığından emin olmak için ara sıra pizzadan uzak durmasını söylemeyeceğini söylemek istiyorum.

"Bak ne diyeceğim," kalbimi düzenlemeye çalışarak bir nefes verdim oran. "Bu gece benimle pizza ye ve iç, ben de sana nasıl

Yarın yakarsın."

"Gerçekten mi?" Yüzünde umutla bana bakıyor.

Başımı salladım. "Kardeşimden daha fazla yiyorum, güven bana, nasıl formda kalacağımı biliyorum. Ama bu sadece sen istersen olur. Belli ki tartı senin için önemli, yine de şu anda çekici olduğunu düşünüyorum." İçten içe irkiliyorum, bunu ağzımdan kaçırmak istememiştim. Yine de Kaitlin bundan etkilenmemiş görünüyor.

"Tamam, seninle yiyeceğim." Gülümsüyor. "Ama önce işemem lazım, tuvaletiniz nerede?"

Koridorun sonundaki kapıyı gösteriyorum. Kapının klik sesini duyana kadar beynim çalışmaya başlıyor ve içeride ne olduğunu hatırlıyorum. Küvetim, tekerlekli sandalyem ve birkaç kremim ve kolluklarım. Dışarı çıkmasını beklerken midem bulanıyor.

Nihayet kendine geldiğinde, Kaitlin mutfğa geri dönüyor ve bana gülümsüyor.

"Pekala," diye gülüyor. "Pizza yerim ama bira içmem." Ona şüpheyile bakıyorum, orada gördüklerini görmezden mi geliyor?

"Sormayacak mısın?" Ona sert bir maden suyu uzatıyorum ve o da kutuyu alırken gülümsüyor. Beni kanepeye kadar takip ediyor ve yemeklerimizi sehpanın üzerine oturtuyoruz.

"Eğer bilmemi istiyorsan, bana söylersin. Aksi takdirde beni ilgilendirmez." İçkisinden bir yudum alırken omuz silkiyor.

İçimi çektim. "Yurtdışındayken yaralandım." Pizzama bakıyorum, aniden aç değilim. "Sonuç oldukça kötüydü." Pantolonumun paçasını hafifçe kaldırarak protezin alt kısmını gösteriyorum.

Kaitlin'e bakıyorum, bacağıma bakıyor, yüzünde yumuşak bir ifade var. Ama görmeyi beklediğim acıma ya da tiksinti orada değildi.

"Acıyor mu?" Yumuşakça soruyor.

"Uh...evet. Yani neredeyse her zaman rahatsız edici ama bunu çok uzun süre takmak zorunda kaldığımda oldukça acı verici oluyor." Protezi okşarken belirtiyorum.

"Şimdiki gibi mi?"

Yavaşça başımı sallamadan önce tereddüt ediyorum. "Evet, dükkânda uzun bir gün geçirdim, o yüzden ağrıyor."

"Gerekirse çıkarabileceğini biliyorsun." Donup kaldım ve ona baktım. Gözlerini dikmiş bana bakıyor, iri mavi gözleri loş sarı ışıktan dans ediyor. Kalçasına bir şaplak atıyorum ve gülümsememi yapıştırıyorum.

"Junebug, ben asla ilk buluşmada bir şeyler çıkarmaya başlamam." Onun dehşet dolu bakışlarına gülüyorum.

"Aman Tanrım! Çok özür dilerim! Ben istemedim-! Sadece düşündüm-!"

"Hey hey, Kaitlin." Elimi omzuna koydum ve onu sıktım. "Sana takılıyordum. Sorun yok, sakın ol."

Bir an hareketsiz kaldık, elim omzunda duruyordu. Omzundan ağır ağır kapanan gözlerine, hafifçe ayrılmış dolgun dudaklarına bakıyorum. Elimi yavaşça omzundan boynunun yanına doğru hareket ettiriyorum. Nefes alışını içimde bir akım yaratıyor. Tek odaklanabildiğim şey dudakları ve dudaklarının altındaki yalamak istediğim o küçük çil.

Başparmağım çene çizgisine sürtünüyor ve onun gözlerini kapatıp bana yaslanmasını izliyorum.

Gözlerini tekrar açtığı anda, dökülmemiş gözyaşları içinde parlıyorlardı.

"Neyin var?" Sesim boğuk bir fısıltı olarak çıkıyor. Alt dudağı titrerken bana şimdiye kadar tanık olduğum en yürek parçalayıcı gülümsemeyi sunuyor.

"Sadece bana dokunulmadı..." Sesi kesiliyor ama bakışlarını elime doğru takip ediyorum. James ona dokunmuyor mu? Bu haber beni rahatsız etti. O tapılmayı, okşanmayı ve seilmeyi hak ediyor. Başparmağımı yanağına götürüyorum ve bir damla gözyaşını siliyorum.

"Nerene dokunulmadı, Junebug?" Usulca boynunu çekerek onu daha da yaklaşıtıyorum ve bana karşı koymadığında memnun oluyorum.

"Herhangi bir yer." Alay ediyor. "Altı aydır öpüldüğümü sanmıyorum."

"Bana bırak."

Gözleri irileşti ve sanki ikimizin de içinde bulunduğu rüya benzeri durumu patlattım.

"Ne?" Nefes alıyor, yüzü kızarıyor.

"Eğer sana ihtiyacın olanı vermiyorsa, bana bırak." Basitçe söylüyorum. "Nora, ben aldatan biri değilim. Ve onu terk etmeyeceğim."

Gözlerimi deviriyorum ve elimi bırakıyorum, şimdiden sıcaklığı özlüyorum.

"Senden onu terk etmeni istemiyorum." Yine de neden kaldığını anlayamıyordum. "Sadece arkadaşça bir şeyler yapabiliriz diye düşünmüştüm." Alt dudağını çiğnemesini izledim. Bunu gerçekten düşünüyor mu? Bir yanım kendime bağılıyor. Ben çıkarları olan bir arkadaş değilim. Ve ben yuva yıkan biri değilim. Ama ne için-

Her ne sebeple olursa olsun, Kaitlin beni sadece bir sirenin şarkısına benzetebileceğim bir şekilde çağırıyor.

"Bunu bir düşünüyüm." Sonunda söyledi. Başımı sallıyorum ve tam birama uzanmak üzereyken bir bacağını üstüme atıp kucağıma oturuyor. Gözlerim kocaman oldu ve ağzım açık kaldı.

"Canını yakıyor muyum?" Gözleri endişe dolu ve inmek için yer değiştirdiğini hissediyorum. Çabucak kalçalarını kavrayıp onu üzerimde sabit tutuyorum.

"Hayır, hayır!" Sesim boğuk boğuk çıkıyordu. "Ben sadece, düşüneceğini sanmıştım-"

"Öyleyim," diye araya giriyor. "Ama bunun birbirimiz için eğlenceli olacağından emin olmak için bir deneme yapmamız gerekmez mi?" Nefesim kesildi. Sakin ve kontrollü olduğuma dair tüm düşüncelerim o anda yok oldu. Yavaşça başımı salladım ve o da bana küçük bir gülümseme verdi.

"Şimdi öpüşüyor muyuz?" Aniden utangaçlaşan sesi içimde bir ateş yakıyor. Her saniye daha da ıslandığımı hissediyorum. Başının arkasından kavrayıp onu dudaklarıma çekerken artık konuşmamayı seçiyorum.

Beşinci Bölüm

KAITLIN

I Yatağımın kenarına oturmuş, havlumu yeni duş almış vücuduma sıkıca sarmıştım. Ne kadar zamandır burada oturduğuma dair hiçbir fikrim yok, sadece vücudum üşümeye başladı ve saçlarım ıslaktan neme dönüştü. Son üç gündür bu çok sık oluyor. Bir şeye başlıyordum ve Nora ile paylaştığım öpücüğü düşünerek kendimden geçiyordum.

Bana ne oldu bilmiyorum. Tek bildiğim dudakları benimkilerle buluştuğunda her şey bitmişti. Karşılıksız, karşılıksız arkadaş olabilmemin imkanı yoktu. Dudaklarımız buluştuğunda ve onun yumuşak dilinin ağzıma girdiğini hissettiğimde, o gece tüm bağlarım ona bağlandı. Onu istiyordum, onu daha fazla öpmek istiyordum, onu yalamak, ona dokunmak, nefes nefese bırakmasını ve tanrım beni boşaltmasını istiyordum.

Öpüşmeyi kestim ve evden kaçtım, onu benim için bağırırken bıraktım. Buraya birkaç kez geldi ve bana birçok kez mesaj attı. Onu cevapsız bıraktım. Ne diyeceğimi bilemedim. James'le ilişkimin ne kadar mutsuz ya da sağlıksız olduğundan bağımsız olarak, ben evli bir kadını. Aptalca bir zayıflık anında kendimi kaybettim.

İçimi çekip ayağa kalkıyorum ve kıyafetlerimi seçmek için en yakınımaya doğru yürüyorum. Bir kilise ayinine gitmem gerekiyor. Bu çok sık yaptığım bir şey değil... Aslında neredeyse hiç. Kilise benim için güvenli bir yer ya da rahatlatıcı bir şey değil. Ama kayıyorum. O derslerde ve kamplarda geçirdiğim onca zaman, eğer tekrar yola koyulmazsam boşa gidecek. Ve annemle kilisede geçireceğim bir öğleden sonra, gerçekte nasıl hissettiğime rağmen beni doğru yola sokmak için mükemmel bir yol.

Vin tage tarzı salıncak elbisemi giymeden önce kompresyon giysilerimin içine giriyorum. Yeşil, soluk altın rengi ekose çizgili ve yandan papyonlu. Elbise mütevazı, boynuma kadar uzanıyor ve üç çeyrek uzunluğunda bir kola sahip. Aynanın karşısına geçiyorum ve saçlarıma bakarken bir inilti duyuyorum. Çoğu kişi parlak sarı, düz saçlarımla aslında doğal kıvrırcık olduğunu fark etse şok olurdu. Çünkü James buklelerimden nefret ediyor, onları "tembel" olarak nitelendiriyor ve ben de onları düzleştirip saçlarımla topuz yapmak zorunda kalıyorum. Ama dalgınlığım yüzünden annem gelmeden önce saçlarımla düzeltecek zamanım olmuyor.

Çabucak birkaç toka kapıyorum ve alyanslarımı ve çantamı alıp aşağıya koşmadan önce kızgınlığımı yatıştırmaya çalışıyorum.

Tam annem merdivenlerden çıkarken kapıya varıyorum. Durup bana bakıyor ve başını sallayarak onaylıyor.

"James'in hâlâ saygılı bir şekilde giyindiğinden emin olduğunu görmek güzel." Arabasına doğru ilerlerken öyle diyor. Annem ufak tefek bir kadın, minyon ve incecik. Kendini dine adanmış bir Hristiyan, moda sıkı sıkıya bağlı ve sekse, eşcinsellere, küfre ve Ander- son Park'ın aşağısındaki First Southern Baptist'in etrafında dönmeyen hemen her şeye karşı.

Beyaz 2015 Toyota Avalon'unun sürücü koltuğuna kayarken kamburlaşmış sırtının daha da eğilmesini izliyorum. Ondan caddenin karşısına bakıyorum, gözlerim Nora'ya kilitleniyor ve kalbim bir an için duruyor. Bana doğru gelecekmış gibi görünüyor ama sonra vazgeçiyor. Dönüp içeri girmeden önce bana küçük bir el sallıyor, benim ona karşılık olarak verdiğim el sallamasını görmüyor.

Annemin arabasına bindim ve emniyet kemerimi taktım. Annemin *tısladığını* duyuyorum ve ona temkinli bir bakış atıyorum.

"Ne?" Kafamdan geçen iffetsiz düşünceleri okuduğunu hissederek soruyorum.

"Elbise biraz kısa." Gözlerimi devirmeme neden olacak şekilde mırıldanıyor.

"Anne, baldırımın ortasına kadar gidiyor." Cevap vermedi. Kırmızı ışığa gelmeden önce birkaç dakika sessizce oturuyoruz, annem bana bakıyor, soğuk gözleri yargı dolu.

"Seni Çarşamba ayinine götürmem için neden beni aradın Kaitlin? Evlendiğinizden beri kiliseye gitmediniz."

Ona endişeyle bakarken ellerimle gergin bir şekilde kıpırdanıyorum. Yüzünü gerçekçilik kaplıyor ve teni soluyor.

"Hayır," diye fısıldıyor ışık yeşile döndüğünde ve hareket etmeye başlıyor. "Kaitlin, yine mi?" Sesi hıçkırık gibi çıkıyor.

"Hayır anne!" Kahretsin, ona yalan söylemek zorundayım. Herkese söyleyecek, James dahil, çünkü tekrar *yardım* almamı isteyecek ve eğer bir şekilde Nora'yı öğrenirse, hayır... Onu ondan korumalıyım.

"Anne, James ve ben bebek sahibi olmakta zorlanıyoruz. James bir uzmanı denemeye hazır olduğu noktaya gelmek üzere. Ama ben dua etmeyi denemek istiyorum." Bunu söylerken kendimi iğrenç hissettim. Sanki James'le yaşadığım bu karmaşaya bir çocuk getirebilirmişim gibi. Hayır, onun benimle asla üremeyeceğinden eminim.

Park yerine girdiğimizde, annem nefesini bırakmadan önce motorunu kapatıyor. "Bir şeye ihtiyacın olduğunda kiliseye gitmenin bencilce olduğunu düşünsem de, en azından iyi bir bencil neden için gidiyorsun, çünkü James'i çok sevsem de, bir uzmanın rotasına gitmek sadece... Tanrı'nın iradesine aykırı."

Doğru. Çünkü taktığı emniyet kemeri ya da çantasındaki kalp ilacı farklı mı?

Annemden, aslında tüm ailemden ne kadar nefret ettiğim kalbimi kırıyor. İlk evlendiğim zamanı hatırlıyorum, o zamanki arkadaşım Becky ile birlikte çiftçi pazarlarında küçük bir kek işimiz vardı. O ve kocası yıllarca bebek sahibi olmak için tüp bebek yöntemini bile denediler. Onun bu kadar umutlanıp da hayal kırıklığına uğramasını izlemek çok üzücüydü. Sonunda IVF işe yaradı ve küçük bir prens gibi davrandıkları sağlıklı bir erkek çocukları oldu. Eğer onların mutluluğu ve o küçük çocuk "Tanrı'nın iradesine aykırı" ise, o zaman Tanrı'nın iradesine inanmak istediğimden emin değilim.

"Geçmişiniz nedeniyle de sorunlar yaşıyor olabilirsiniz." Uzun bir iç geçirdim. *İşte başlıyoruz.*

"Nasıl yani anne? Tanrı beni lezbiyenliğim yüzünden cezalandırıyor mu?"

"SHHH!" Sanki arabasında biri bizi duyacakmış gibi yüksek sesle söyledi. "Kaitlin! Böyle iğrenç kelimeler kullanma! Tek söylediğim, belki de hâlâ tam olarak aklanmamışsındır."

"Kampa, gruplara, toplantılara, cezalara gittim. Bunların hepsini arkamda bıraktım ve bir adamla evlendim. Bu yeterli değil mi?"

Mavi gözleri içimi yakarken annemin ince dudakları birbirine daha sıkı kenetlendi.

"Ne zaman tamamen aklanacağınıza yalnızca Tanrı karar verebilir. Yaptığın şey..." Arabadan inerken başını sallıyor ve "affedilemez" gibi kelimeler mırıldanıyor. Arabadan inip onu kiliseye kadar takip etmeden önce kendi kendime iç geçiriyorum.

Evimin önündeki basamakta oturmuş güneşin evlerin arkasından süzülüşünü izliyorum. Kaza nedeniyle James'in bana karşı daha tatlı davranmasına ilişkin önceki heyecanım kaybolmuştu. Ben kilise ayinindeyken beni aramıştı ve ben de telefonumu sessize almıştım, dolayısıyla on dokuz aramasının hepsini kaçırmıştım. Dışarı çıkıp onu aradığımda o kadar öfkeliydi ve bana o kadar korkunç şeyler söyledi ki tek yapabildiğim, geri döndüğünde sakinleşmesi umuduyla seyahatine bir hafta daha eklemeye karar vermesi için dua etmek oldu.

Sam'in gürültülü ve çılgın havlaması beni depresif düşüncelerimden uzaklaştırdığında, tırnağımı bakmakta olduğum şarap soğutucusunun etiketinin altına sokuyorum. Sokağın karşısına bakıyorum ve açık pencerede Sam'in karanlık gölgesini görüyorum. Havlayıp kaçıyor, sonra geri gelip bana tekrar havlıyor.

Ayağa kalkarken kaşlarımı çatıyorum ve koşarak caddeyi geçip Nora'nın kapısına gitmeye karar veriyorum. Kapıyı çalıyorum ama Sam'in sürekli havlamasından başka bir şey duymuyorum. Kapıyı açmaya çalışıyorum, kilitli değil ama önünde bir şey var. Sam'in havladığı pencereye doğru yürüyorum ve içeri bakıyorum. Bir şifonyerin kapının önüne itilerek açılmasını imkânsız hale getirdiğini görüyorum.

"Nora?" Pencereden bağıriyorum. Perdeden Sam'in mızızlanarak koridorun aşağısına, sonra da bana baktığını görüyorum.

"Tamam dostum." Pencere çerçevesine bakarken iç çektim. "Geliyorum." Mandallar kırılana ve perde ellerime düşene kadar kenar çerçevesini birkaç kez itiyorum. Umarım Nora çok kızmaz. Kilise kıyafetlerimi çıkarıp siyah taytımı ve kırmızı sweatshirt'ümü giydiğim için Tanrı'ya şükrediyorum ve kendimi pencereden içeri atıp "oof" sesiyle Nora'nın koltuğuna iniyorum.

Sam beni endişeyle beklerken homurdanıyor ve mızızlanıyor.

Onu evin içinde takip ederken kalbim küt küt atıyor, ta ki bir yatak odasına gelene ve kapının girişinde Nora'nın buruşmuş bedeni yatana kadar.

"Nora!" Koşum ve başının yanına diz çöktüm. Bilinci yerinde değil ama nefes alıyor. Etrafıma bakıyorum, protezini takmamış ama koltuk değneğinin yana doğru uzandığını görüyorum. Elimi cebime attım.

ve 911'i aramaya gidiyorum ama beni durduruyor, onun yerine *Black Widow Ink'i* bulana kadar rehberimde geziniyorum.

Birkaç kez çaldıktan sonra telefona genç bir erkek sesi geldi. "Kara Dul Mürekkep, ben Jamie." Ses diyor ki

"Jamie, benim adım Kaitlin. Mac'le hemen konuşmam gerekiyor."

"Oh üzgünüm Mac yanında-"

"Kiminle sikiştiği umurumda değil!" Nora'nın başını kucağıma koyarken bağırdım. Bir inilti çıkardı ve elimi yanağında gezdirdim.

"Kız kardeşiyle ilgili. Yakalayın onu. Şimdi." Homurdanıyorum. Diğer uçtan hışırtılar duymadan önce bir sessizlik oldu.

"Katie," Mac'in sesi içimi ürperten bir şekilde derin ve ciddiye. "Ne oldu?"

"Bilmiyorum." Gözyaşlarımı tutmaya çalışarak söylüyorum. "Dışarıdaydım, Sam havlıyordu, Nora'nın evine girdim ve baygındı ve ön kapı... barikat gibi bir şeydi." İç çekmeden önce küfrettiğini duydum.

"Yirmi dakika içinde orada olurum. Nefes alıyorsa 911'i aramayın ve Katie uyanırsa onu sakın tutun. Jamie sana numaramı mesaj atacak. Gelişmeleri bana mesaj at. Yola çıkıyorum." Hat kesiliyor ve Nora'nın başını tutmaya devam ederken telefonumu yere bırakıyorum.

Yüzü acı çekiyormuş gibi buruşuyor ve anlayamadığım bir şeyler mırıldanıp duruyor.

"Şşt." Onun kara kaşlarını okşuyorum. "Nora, ben Kaitlin, güvendesin." İç çekerken başını bana doğru çevirip karnıma sokulmasını izliyorum.

Birkaç sessiz dakikadan sonra Nora yüksek sesle inliyor ve gözlerini açmaya başlıyor. Kahverengi gözleri benimkilere baktığında, vahşi ve uzak görünüyorlar. Panik içinde etrafına bakınırken beni itiyor ve koridorun diğer tarafına doğru ilerliyor.

"Nora," diyorum usulca, ona zarar vermek istemediğimi göstermek için ellerimi kaldırıyorum.

"Tatlım, sorun yok. Sen iyisin."

"Beni nasıl buldun?" Ayağa kalkmaya çalışırken emrediyor ama düşüyor. Sanki bacağını hatırlamıyormuş gibiydi. Protezinin takılı olduğunu mu sanıyor?

"Sam havlıyordu." Telefonumu elime alırken usulca konuşmaya devam ediyorum, Mac'e mesaj atmam gerekiyor.

"Bu da ne?" Bağıyor ve telefonumu işaret ediyor. "Ne yapıyorsun?" Telefonu yavaşça yere bırakıyorum ve ona bakıyorum. Sanki gözlerini bana odaklayamıyor, aynı anda hem her yere hem de hiçbir yere bakıyor.

"Nora, tatlım ne görüyorsun?"

Gözlerini kırıştırıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne? Ne yapmaya çalışıyorsun? Ne yapmaya çalışıyorsun? Kafamı mı karıştırıyorsun?"

"Nora," diye tekrarlıyorum, bu sefer biraz daha sert. "Derin bir nefes al ve bana önünde ne gördüğünü söyle."

Dinleyip derin bir nefes aldıktan sonra nefesini verip etrafına baktığında içimi bir memnuniyet kaplıyor.

"Kahve." Kesin bir şekilde belirtiyor.

Kaşlarımı kaldırıp etrafıma baktığımda kazağıma baktığını görüyorum. Üzerinde sıcak bir kahve fincanının buzlu bir kahveyi kucakladığı bir tasarım var ve **"Sana latte severim"** yazıyor.

Hafifçe kıkırdıyorum. "Güzel. Bu doğru. Benim için tekrar nefes alabilir misin?" Nora gözlerini kapatıyor ve başının arkasını duvara yaslayarak bir nefes daha alıyor.

"Yanına oturabilir miyim?" Gözle görülür bir şekilde sertleştiğini görüyorum ama yavaşça başını sallıyor.

Koridorun onun tarafına doğru kayıyorum ve bacaklarımı önümde çaprazlıyorum. Göz ucuyla ona baktım. Küçük titremeleri, başının ve boynunun üzerinde oluşan ter tabakasını görebiliyordum.

"Biliyorsun," diye iç geçiriyorum ve Mac'in yakında gelmesi için sessizce dua ediyorum. "Gençken bir kaza geçirdim. Birlikte olduğum adam beni bir dolaba kilitledi ve üç gün boyunca bana vurarak, yüksek sesler çıkararak, beni aşırı sıcak ya da soğuk yaparak işkence etti." Hafifçe kayıyorum ve sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bu olaydan sonra karanlıktan, küçük alanlardan korkmaya başladım, yüksek sesle konuşamıyordum, o çamaşır sabununu koklamak bile beni o dolaba geri götürüyordu." Nora'nın başı omzuma yaslanırken usulca gülümsedim. Titreyen eli benimkini buldu ve parmaklarımız iç içe geçti.

"Adı ne?" Sesi ancak bir fısıltının üzerine çıkabildi. Birden aklıma sadece James'in adı gelince donup kalıyorum.

"M-mitch." Yalan söylüyorum ama kabul ediyor gibi görünüyor.

"İstersen onu senin için öldürürüm." Kendimi tutamayıp gülüyorum. Nora tekrar konuşmadan önce birkaç dakika daha sessizlik içinde oturuyoruz. "Bir daha asla normal olamayacağımdan korkuyorum." İçindeki çatırtıyı duyuyorum

onun sesi ve kalbim ağrıyor. Yanağımı başının üstüne koyarken elini usulca sıkıyorum.

"Normal öznedir Nora. Yani, senin için normal olan nedir?"

Bana daha da sokuluyor ve bunun ne kadar doğru hissettirdiğinden nefret ediyorum. Neden?

Tanrı bunu bana neden yapsın ki?

"Rahat." Bana karşı mırıldanıyor. "Benim için normal olan rahat olmaktır. Mutlu olmaktır. Yalnız olmamaktır."

Sessizce oturuyorum, sadece garaj yolunda kapanan arabanın kapısının sesinin kısmen farkındayım.

"Kardeşin burada. Ön kapıdan geçemeyecek, onu aramama izin ver." Hareket etmese de Nora telefonumu almam için bana izin veriyor. Jamie'nin bana daha önce mesaj attığı numarayı tuşluyorum. Mac ilk çalışta telefonu açtı.

"Katie, ben bu pencereden geçemem kızım."

Arka kapıya baktığımda kilitli olmadığını fark ettim. "Arka kapı kilitli değil." Yavaşça söylüyorum. "Koridorda oturuyoruz."

Telefonu kapattıktan sonra elimi birbirine dolanmış ellerimizin üzerine koyuyorum, onun düzenli nefes alışını ve nihayet Mac'in eve girişini dinlerken parmak eklemlerini usulca okşuyorum.

* * *

Sam'in uykulu başını ve kulaklarını okşamaya devam ederken Nora'nın koltuğuna oturdum. Mac içeri girdi ve ne olduğunu hemen anladı. Nora'nın dolaplarını karıştırıp ilaçlarını bulurken ve onu odasına taşıırken *TSSB* ve *geri dönüşler* gibi şeyler söyledi.

Eve geri dönebilirdim. Muhtemelen dönmeliydim ama Nora onu terk etmediğimi bilmeden gitmek istemedim. Az önceki sözleri kalbimi kırdı.

Rahat, mutlu, yalnız değil.

Sanırım bunun beni incitmesinin bir nedeni de benim de aynı şekilde hissetmem. İçimi çekerken sivri uçlu çıplak pembe tırnaklarımın Sam'in kısa siyah kürkünde kaybolmasını izliyorum. En son ne zaman bunlardan herhangi birine sahip olmuşum?

Düşüncelerim Becky'ye ve küçük kek işime kayıyor. O zamanlar küçük bir fırın kahve dükkânı açmayı çok istiyordum. Hayalim buranın bir şekilde bir kitapçıya, tercihen de küçük bir kitapçıya bağlı olmasıydı. Becky kitap kısmını işletecekti, ben de

Fırını işletmek için. Ama önce James başarılı olup olamayacağını görmemi istedi.

O zamanlar bana destek vermemesi ya da bana inanmaması beni rahatsız etmiyordu. Ama şimdi ediyor. O zamanlar dönüşüm kampları ve terapi cehenneminden yeni çıkmıştım, bu yüzden herkese değerli olduğumu göstermeye hevesliydim.

Gurme kekler yapmaya başladım. Ve başarılı oldular. Onları yapıp polis veya itfaiye departmanlarına gönderiyordum, ulusal köpek gününde köpeklerle benzeyenler ve hatta yavru köpek dostu olanlar bile yaptım. Sosyal medyadaki varlığım inanılmaz bir hal aldı ve marketlerde bir saat içinde yok satıyordum.

Ancak, bir plastik cerrahın eşi olup kek satamazsınız. "Ortalamanın üzerinde" bir kilodayken ve geçimini karın germe ameliyatı yaparak sağlayan biriyle evliyken şekerli yiyecekler satmak sadece tuhaf görünmekle kalmıyor, aynı zamanda *entelektüel bilgi birikimi* de gerektirmiyor. Bu yüzden James'in çevresinde benimle korkunç bir şekilde dalga geçildi ve James beni durdurdu. Becky ve kocası sonunda bebeklerini doğurdular ve şimdi Colorado'da küçük bağımsız kitapçı kafeleri *Beans & Books* ile yaşıyorlar.

O zamanlar bile kendimi mutlu, yalnız ya da rahat hissettiğimi hatırlamıyorum. Ama umutlu hissediyordum ve bu artık hissetmediğim bir şey.

"O uyuyor." Mac'in sesi beni düşüncelerimden koparıyor. Şifonyeri ve sandalyeleri ön kapıdan uzaklaştırmasını izliyorum.

"Oldukça ilaçlı, eve gidebilirsiniz, muhtemelen gecenin geri kalanında uyuyacaktır. Dükkana dönüp kapatmam gerekiyor, sonra geri gelip onu kontrol edeceğim."

Bir an düşünüyorum, orada ne yapmam gerekiyor? Yorucu gece cilt bakımı rutinime başlamak, egzersiz yapmak ve duş almak. Bunların hiçbirisi cazip gelmiyor. Şu anda o büyük, soğuk evde olmak istemiyorum.

"Kalabilirim." Diyorum. "Yapacak bir şeyim yok ve zaten orada oturup endişelenirdim." Ona tereddütlü bir gülümseme veriyorum, haddimi aşmış olabileceğim *e n d i ş e s i y l e*. Ama Mac bana minnettar bir gülümsemeyle başını salladı.

"Bir sorun olursa beni arayın. Güncellemeleri mesaj at. Katie'ye minnettarım."

Arabasına doğru yürümeden önce onun gidişini ve kapıyı kilitleyişini izliyorum. Ayağa kalktım ve Nora'nın odasına doğru yürüdüm. İçeriye baktığımda onun sesini duyuyorum.

battaniyesinin altında uyuyor. Gidip biraz televizyon izlemeye karar verdim ama Sam beni iterek Nora'nın odasına girdi ve yatağın üzerine yürüdü çünkü o lanet olası bir at.

"Sam!" Fısıldıyorum. "Buraya gel!"

"O iyi Junebug." Nora'nın halsiz sesi neredeyse altıma işlememe neden oluyor.

"Çok özür dilerim, sadece seni kontrol etmek istemiştim."

Nora yavaşça doğrulup yatağa oturmamı işaret ederken bana el sallıyor.

"Üzülme, çok tatlı." Elimi avucunun içine alıyor ve avucumu yanağına bastırıp usulca öpüyor. Bu şefkatli davranış karşısında nefesim kesiliyor.

"Beni bu şekilde görmek zorunda kaldığın için üzgünüm." Mırıldanıyor, uykulu gözleri kapalı ve hâlâ avucuma sokuluyor. O kadar ağır ilaçlar almış ki, başı zar zor dik durabiliyor.

"Olma." Başparmağımı yüksek elmacık kemiğinin üzerinde gezdirerek fısıldıyorum. "Sana yaptığım gibi beni görmene ihtiyaç duyacağım bir gün gelebilir."

"Benimle kalır mısın? Yalnız kalmak istemiyorum." Ayakkabılarımı çıkarıp battaniyenin altına girmeden önce sakinleştirici bir nefes alıyorum. Nora uzun, güçlü bedenini benim kısa, yumuşak bedenime doladığında tamamen kaskatı kesiliyorum.

Boynumun kıvrımına sokulurken eli göğsümde duruyor, sanki kaybolacağımdan korkuyormuş gibi kazağımın kumaşını sıkıca kavlıyor. Kollarımı vücuduna doluyorum ve ellerimin altında nasıl yumuşadığını fark ediyorum.

"Uyu Nora," diye fısıldıyorum dudaklarımı başının üstüne bastırırken. "Söz veriyorum artık yalnız olmayacaksın."

Altıncı Bölüm

NORA

T Uyanmak istemediğim halde başımdaki vuruş beni uyandırıyor. Yastığımdan kalkmaya çalışıyorum ama beni tutan bir ağırlık hissedince duruyorum. *Sam*. İç çektim ve gözlerimi açtım, odaklandıklarında

Ses çıkarmamak için kendimi zor tutuyorum. Beni tutan *Sam değil*.

Kaitlin yanımda yatıyor, ikimiz de birbirimizin kollarına dolanmışız. Başımı göğsünün üzerindeki noktadan çekip yumuşak yüz hatlarına bakıyorum. Tanrım, kirpikleri çok uzun ve dudağındaki o lanet çil.

"Sürünge olma." Tek gözünü açarken inliyor. "Saat kaç?" Gerinirken mırıldanıyor. Hâlâ konuşamayacak kadar şaşkınım. O neden benim yatağımda? Ne olduğunu anlamaya çalışarak etrafıma bakındım.

Ona doğru uzanarak ekranı aydınlatmak için saatime dokunuyorum. "Üç buçuk." Kendimi ondan çekip doğrulduğumda onun sıcaklığını anında özlediğimi söylüyorum.

Sam nerede?

"Çok erken, uyumaya devam et." Homurdanıyor ve bana doğru yuvarlanıyor. Kendimi tutamayıp kıkırdıyorum. Uykulu olduğunda kesinlikle çok sevimli oluyor ve tahminimce kesinlikle bir sabah insanı değil.

"Kaitlin," sesimin kısıklığından kurtulmaya çalışarak boğazımı temizliyorum. Kıpırdamadan oturmasını izliyorum, yüzü koridordaki ışıktan parlıyor. Loş ama yine de kaşlarının kıpırdadığını görmeye yetiyor. "Ne oldu?" Neredeyse somurtan bakışını sorguluyorum.

"Bana hiç Kaitlin demediğine eminim. Ve bundan hoşlanmadığımdan da oldukça eminim."

Gülmesini engelleyemiyorum, alt dudağını öne doğru iterek suratını asıyor ve her şeyi yapıyor.

"Üzgünüm aşkım, ben sadece... ne oldu?" Elimini etrafımızda ve odada dalgın dalgın sallayarak soruyorum.

"Peki, hatırladığın son şey ne?" Koridora doğru bakarken metalin, Sam'in yakasındaki künyenin sesini duyuyorum.

"Sen, bana bağırarak bir kadınla arabaya biniyorsun." Olayları hatırlamaya çalışırken dalgınca mırıldanıyorum.

"Sana bağırıyor muydu?" Keskin sesi beni şaşırttı.

"Evet, sadece dövmelemlerim falan, biraz bulanık. Leviticus'la ilgili bir şey... Dediğim gibi, bulanık." Devam etmeden önce enseme ovuyorum. "Ama sen onunla gittin ve sanırım dışarıda yüksek bir ses vardı. Bilmiyorum, beynim şu anda tam bir karmaşa içinde." Kaitlin'in elinin beni kendisine doğru çekmeden önce omurgamda aşağı yukarı gezindiğini hissediyorum.

"Mac'e göre bir flashback yaşamışsın. Buraya geldiğimde pencereden tırmanmak zorunda kaldım, sen koridorda baygındın. Korkmuştun ama o gelene ve sana ilaç verip yatırana kadar mümkün olduğunca benimle kalmanı sağladım."

Başımı öne eğdiğimde içimi utanç ve mahcubiyet kaplıyor. "Kaitlin, çok özür dilerim." Fısıldıyorum, ona bakamıyorum.

"Hey, özür dilemek için bir neden yok! Bana yine Kaitlin demen dışında. Uzun zamandır bir takma adım olsun istiyordum ama buna hiç izin verilmedi, o yüzden lütfen bana böyle seslenmeye devam et."

"Asla izin verilmez mi?" Ona bakarken tekrar ediyorum. Tek omzunu silkiyor.

"Ailem çok dindar, katı ve eski moda. James de onların rüküş olduğunu düşünüyor."

Bir dakika boyunca sessizce oturup sorumu düzgün bir şekilde formüle etmeye çalışıyorum ama ilaçlar ve baş ağrısı, ayrıca saldırının sisi ve onun bana bu kadar yakın olmasının şoku beynimi kızartıyor.

"James canını yakıyor mu?" Sorunun tam olarak bu olmasını istememiştim. "Kontrol" demek istemiştim ama ona zarar veriyor. Geçen gün onu giderken gördüğümde beri bu gerçek bir endişe kaynağı oldu. Keskin bir nefes alışını duyuyorum ve gözlerim yüzünde geziniyor, gözleri duvarımda delikler açıyor. Bakıyor. Onu incitiyor ve o da bana söyleyecek bir yalan bulmaya çalışıyor. İnsanları okumak beni orduda bu kadar değerli kılan şeyin bir parçasıydı. Bu yüzden saldırı beni ve tüm birliğimi gafil avlamıştı.

"N-"

"Yapma." Onu durduruyorum, ondan gelen bir yalana dayanamıyorum. "Senden değil, tamam mı? Bana gerçeği söylemeye hazır değil misin? Sorun değil, ama lütfen, senden başka bir şey istemeyeceğim, sadece bana yalan söyleme."

Bana bakarken gözlerinin yaşlarla dolmasını izliyorum.

"Tamam." Çatlayan, küçük sesi bunu başarıyor. "Bu konuda konuşmaya hazır değilim." Öfkenin içime aktığını hissediyorum ve kafasını kaldırıp ona bakıyorum, aklımda James'in gittiği sabahki kaza var.

"Gitmemi mi istiyorsun?" Gözlerimi kırıştırıyorum ve tekrar ona dönüyorum.

"Ne?" Ona sordum.

Omuz silkiyor, hâlâ bakışlarımı kaçırıyor. "Uyanıksın ve iyisin, değil mi?" Ona küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Kendine ait bir alanın olması için gitmemi ister misin?" Parmaklarının kazağının eteklerini karıştırdığını görüyorum.

"Benden korkuyor musun?" Ona açıkça soruyorum. Görünüşe göre fazla açık sözlü çünkü soru karşısında irkildi.

"Ne? Neden böyle düşündün ki?" Yatak başlığına yaslanırken omuz silkiyorum.

"Sadece bir soru. Bana uzun süre bakmıyorsun, yanımdayken kıpırdanıyorsun. İlk başta bana aşık olduğumu falan düşünmüştüm ama geçen gün buradan kaçış şeklinden sonra-"

"Tamam, bekle." Beni susturmak için elini kaldırdı ve yatağın üzerinden sürünerek önüme oturdu.

"Hiç durup sana aşık olduğum için kaçmış olabileceğimi düşündün mü?"

"Yani, sanırım akla yatkın ama gerçekçi değil. Yani, senden hoşlandığımı biliyordun, eğer benden gerçekten hoşlandıysan neden kaçtın?"

"Nora! Ben evliyim! Bir görevim var. Yemin ettim. Bana bir yuva sağlayan bir kocam var ve benim görevim sadık, güzel kalmak ve sonunda ona çocuk vermek. O kamplarda çektiğim onca acıyı sırf sana sahip olmak için çekmedim-" Ellerini ağzına kapatıyor ve gözleri kocaman açılıyor. O anda benim gözlerimin de aynı şekilde kocaman olduğuna eminim.

"Kamplar mı?" Nefes alıyorum. Ellerini çekmiyor, sadece gözlerini kapatıyor ve başını tekrar tekrar sallıyor.

Burnunu çektiğini duydum ve daha düşünmeden eşofmanını kavrayıp onu kendime çektim, hıçkırıklar arasında ona sıkıca sarıldım.

"Hayır," diye ağlıyor bana karşı. "İyi değilsin, yapamam..."

"Güzel kız," diye mırıldanıyorum parmaklarımı onun dağınık saçlarında gezdirirken. "Ben iyiyim. Şimdi seninle ilgilenmeme izin ver."

"Nora, senden hoşlanmadığımdan değil..." Hıçkırıkları arasında inliyor. "Ama yapamam... ailem." Aileyi çok iyi bilirim. Yine de babam beni asla o kamplardan birine göndermedi.

Birkaç dakika sonra Kaitlin geri çekilip benimle yüzleşiyor. Gülümseyip gözlerini ve burnunu koluma siliyorum.

Küçük bir kahkaha atıyor. "Üzgünüm, bu iğrenç."

"Hayır," diye gülümsüyorum ve alnından öpüyorum. "Bu gerçek, ham ve onurlu. Bundan daha güzel bir şey yok Junebug."

Kaitlin'in gözyaşlarıyla ıslanmış dudakları dudaklarıma çarpmadan önce sadece kısa bir saniyelik sessizlik oluyor. Elimi ensesinde gezdirip bir avuç saçını usulca kavradığımda inliyorum. Geçen geceki gibi tekrar üzerime atlamak için hareket ederken öpücüğe karşı inliyor. Dudaklarını yalıyorum, gözyaşlarının tuzunu tadıyorum, o hevesle ağzını açıyor ve ben doğrudan içeri giriyorum. Dili benimkinin etrafında çılgınca dans ediyor. Hareketlerinde çok hevesli ve dilimi emdiğinde, iç çamaşırım nemlenmeye başladığında merkezimdiki keskin cıvataı hissediyorum.

Nefes almak için öpüşmeye ara veriyorum ama onun işi henüz bitmemiş. İçinde bir şalter attı ve görünüşe göre bana daha önce bunun neden olamayacağına dair söylediği tüm nedenlere parmak basıyor. Onu durdurmalı mıyım? Ona bundan pişman olabileceğini söylemeli miyim? Ona evliliğine, ailesine ve dinine sırtını dönmesinin sebebi olmak isteyen biri olmadığımı söylemeli miyim?

Evet, öyle olmalıyım. Ama hiçbir zaman asil bir insan olduğumu söylemedim. Ve o bana sarılıp merkezini benimkine sürttüğünde, ona durmasını söylememin hiçbir yolu yok. Kaitlin tişörtümü çekiştirmeye başladı, sanki çıkarmamı söyler gibi ve ben de hemen kabul ettim, göğüslerimi ona çıplak bıraktım, daha koyu pembe meme uçlarım zaten sıkı ve tamamen sertti.

Kaitlin biftek verilmiş aç bir insan gibi onlara bakıyor. Başını eğiyor ve birini ağzına atarken diğerini parmaklarının arasında yuvarlıyor. Başımı geriye atarken bir inilti ve nefes nefese kalıyorum. Yıllar, bana dokunulmayalı yıllar olmuştu. Dudakları çok yumuşak, dili sıcak.

"Vay anasını!" Yavaşça yalamadan önce meme ucumu hafifçe ısıtırken nefesim kesildi. Kaitlin geri çekiliyor ve bana bakıyor.

"Uzan." Sesini alçaltarak emrediyor. Emrettiği gibi yapıyorum ve tekrar inliyorum ve o göğsümden aşağıya, gövdemden aşağıya doğru yalıyor, ısıyor ve emiyor. Dilini göbek deliğime daldırıyor ve klitorisime bir sarsıntı gönderiyor.

"Siktir!" Saçlarını kavrayarak homurdanıyorum. Elleri pijama pantolonumun bel bandına gidiyor ve vücudum geriliyor.

"Bekle." Ellerini tutarak kekeliyorum. Bana bakıyor, gözleri kocaman.

"Özür dilerim! Bu çok mu fazla oldu?"

"Hayır, sadece." Elimi yüzüme vuruyorum. Bunu ona nasıl açıklayacağımı bilmiyorum.

"Bu benim bacağı," diye mırıldandım. "Kimsenin görmesine izin vermeye hazır değilim."

Kaitlin bir süre sessiz kaldıktan sonra bel bandımın hemen üstünü öpüyor ve tekrar yukarı çıkıyor. Pantolonumu kığımın altına indirirken gözlerimin içine bakmasını izlediğimde hayal kırıklığı içinde iç çekmek üzereydim.

"Bakmayacağım ve bacağına kalçanın altından dokunmayacağım. Güven bana." Dudaklarımı usulca öpüyor ve küçük elinin buklelerimin arasında gezindiğini hissediyorum. Ona gerçekten güveniyorum. Neden ya da nasıl olduğunu açıklayamıyorum, sadece güvendiğimi söylüyorum. Başparmağının tomurcuğunu usulca yuvarladığını hissettiğimde gözlerim açılıyor ve dudaklarım aralanıyor.

"Oh Tanrım." Sızlanıyorum. "Utanacağım, bu uzun sürmeyecek." Kulağımla çenemin birleştiği yeri yalarken gülüyor ve neredeyse kendimi kaybediyorum.

"Hiç oyuncağın var mı?" Donup kaldım ve ona baktım.

"Evet, komodininde." Bana gülümsüyor ve uzanıp silikon oyuncağı çıkarıyor. Elini havaya kaldırıp koyun gibi gülümsüyor. Loş ışıkta parlayan uzun, sivri tırnaklarına bakıyorum ve yastığa yaslanıp gülüyorum.

"Evet, ummm... teşekkürler- Aman Tanrım!" Kaitlin'in oyuncağı girişime soktuğunu hissettiğimde nefes nefese kaldım.

"Siktir, çok ıslaksın Nora." Yavaşça tamamen içime iterken inliyor. Bacaklarımı daha da ayırmaya çalışırken homurdanıyorum ama pantolonumun bel bandı buna izin vermiyor. Pantolonumu sağlam bacağımdan sıyrıp diğer bacağıma gizli bıraktığını hissettiğimde vücudum kıpırdamıyor. Saklanmak istediğim gerçeğinden utanç duyduğumu hissediyorum, bunu çekici bulması mümkün değil, ama ona baktığımda en ufak bir rahatsızlık duymuyor, hala şehvetli bir ifadesi var.

yüzünün üzerinde. Elimi göğsüne doğru uzattım ama bileğimi sıkıca kavrayarak beni durdurdu.

"Sana odaklanmama izin ver." Oyuncağı kısmen içimden çıkarıp tekrar sokmadan önce elimi öpüyor. Sıkı, dolu hissi sıcak bir karşılama.

Dudaklarının klitorisime yumuşak bir öpücük kondurduğunu hissettiğimde haykırıyorum. "Kokun sarhoş edici." Bana karşı mırıldanıyor, içime daha hızlı giriyor. Daha yüksek sesle inliyorum ve o başının arkasını kavrarken şişmiş tomurcuğumu yalayıp emiyor.

"Katie..." Nefes nefese kalıyorum, içimde yanan ağrıyı hissediyorum, çok yaklaştım ama biraz daha fazlasına ihtiyacım var. "Daha sert....lütfen."

Tatlı kızım dinliyor ve hızlı, daha sert itişlerin acısını hissettiğimde neredeyse mutluluktan ağlıyorum. Dildoyu yerime bastırmak için eğiyor ve onu bu kadar çabuk bulduğuna inanamıyorum. Bir çığlık attım ve kalçalarımı salladım. Bir elini tamamen gergin karnımın üzerine bastırırken klitorisimi fiske etmeye ve emmeye devam ediyor. Vücudumdaki her kas gergin. Şimdiye kadar hissettiğim, sadece verdiğim hiçbir şeye benzemeyen bir baskı oluşuyor. Artık hareketlerimi kontrol edemediğim için vücudum titriyor ve daha fazla dayanamadığım anda vücudum patlıyor. Yıldızları görürken ve dünyam bir anlığına kararırken sırtımı eğiyorum ve onun adını haykırıyorum.

O inerken, şapırdatırken, öperken ve tüm ağrıyan amımı emerken tatlı ağzına karşı öğütürken saçlarını sıkıca kavriyorum. Aşağı inmeyi bitirdiğimde, Kaitlin yüzünü kalçalarımın arasına gömmeden ve dölümün her damlasını yalamadan önce oyuncacağı çıkarıyor.

Bitirdiğinde, Kaitlin üstüme doğru eğildi. Ona bakıyorum ve kalbim ağrıyor. Hıçkırıklara boğuluyorum ve onu öpmek için uzanıyorum, teşekkür ediyorum ki beni geri çekmiyor. Bunun yerine, Kaitlin öpücüğün içine eğiliyor, dilinin ve üzerindeki sularımın karışımının her bir parçasını tatmama izin veriyor.

Kaitlin arkama uzandı ve beni küçük kaşık yaptı ki bu benim için yeni bir deneyim. Hiç kimse beni böyle kontrol etmemişti. Orada uzanmama ve sadece zevk almama izin vermek ve sonra beni basitçe tutmak. Bu hem en iyi hem de en kötü yönden çok yabancı ve ezici. Kendimi zayıf ve savunmasız hissediyorum.

"Junebug." Eli benimkini bulduğunda fısıldıyorum.

"Hmm?" Boynumun arkasını usulca öpüyor ve birbirimize bakmadığımız için çok mutluyum. Gözlerimden dökülen yaşları görmesini istemiyorum.

"Teşekkür ederim." Fısıldıyorum.

Yedinci Bölüm

KAITLIN

B *Uzzzz... Buzzzz... Buzzzz... Buzzzz*
İnleyerek kendimi Nora'dan kurtarıyorum ve beni uyandıran sefil cihazı almak için komodine doğru yuvarlanıyorum.

"Alo?" Gözlerimi açmaya çalışırken homurdanıyorum.

"Kaitlin? Hangi cehennemdesin?" James'in sesini duyduğumda hava vücudumu terk ediyor ve kalbim duruyor. Kahretsin, Tanrım hayır.

"Ne demek istiyorsun?" Yatakta doğrulduğumda kekeledim ve yanlışlıkla Nora'yı üzerimden attım. Protesto edercesine inledi.

"Yani," diye tedirginlikle iç geçirdi. "Oturma odamızda duruyorum ve sen burada değilsin."

"Oh." Boğazım düğümlendi. Eve erken mi geldi? "Sokağın karşısındaki komşunun evindeyim." Nora kaşlarını kaldırarak bana baktı. Panik içinde ona baktım ve telefonu işaret ettim.

"James evde" diye mırıldandım.

Telefonun sessiz olduğunu fark ettim. Telefona bakınca James'in aramayı sonlandırdığını fark ettim.

"Aman Tanrım." Ayağa kalkıp pencereye doğru koşarken titriyordum. James'in iri cüssesinin bizim evden Nora'nın evine doğru yürüdüğünü gördüğümde kalbimin kığıma düştüğünü hissettim.

"Kahretsin, buraya geliyor." Ayakkabılarımı giyiyorum ve vahşi saçlarımı geriye doğru çekiyorum. "Ne yapacağım? Ne diyeceğim?" Cevap almayı umarak Nora'ya bakıyorum ama o sadece sessizce bana bakıyor.

Sam havlıyor ve ben evin içinden ön kapıya doğru koşarken endişem artıyor. Kapıyı açıp kocama bakıyorum. Sam tekrar havlıyor ve James'in çenesinin kasılmasını izliyorum.

"Sam." Azarladım ve o da oturdu. James bana kaşlarını çatı.

"Ne oluyor lan?" Sıkılmış dişlerinin arasından söylüyor. "On dakika önce karıma sürpriz yapmak için eve geldim ve onu başka birinin evinde..." Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve yüzü düşüyor.

"Nerede o?" Hırlayarak yanımdan geçti. O içeri girerken duvara yaslanıyorum.

"James! Bekle!" Ağlıyorum. "Düşündüğün gibi değil!" Sam homurdanarak koridoru kapatıyor, başını eğmiş ve dişlerini göstermiş.

"Göster kendini seni korkak!" Kükrer. Yerde bir *"tık...tık...tık..."* sesi dışında sessizlik vardır. Nora Sam'in arkasında durana kadar giderek yaklaşır. Üzerinde bol bir tişört ve eksik bacağına gösteren kırmızı bir eşofman altı var. Koltuk değneklerine yaslanırken şok içinde ona bakıyorum.

"Yardımcı olabilir miyim?" Nora'nın sesi güçlü ve emredicidir. Parmaklarını şıklatıyor ve Sam anında hırlamayı kesip onun yanına oturuyor.

James bana bakmadan önce Nora'ya birkaç kez yukarı aşağı baktı. "Bekle sen-"

"Karınız bana yardım ediyordu," diyor Nora koltuk değneklerini kullanarak bize doğru ilerlerken. "Yalnız yaşıyorum ve gördüğünüz gibi... kısıtlamalarım var." Kısıtlamaları söyleme şeklinin onu incittiğini biliyorum, bunu söylediğini duymak bile beni incitiyor.

James Nora'dan bana doğru bakıyor. "Karımın her zaman aşırı yardımsever olduğu bilinir. Lütfen, eğer aşırıya kaçarsa bana haber verin, ben de onu geri çekeyim."

"Katie benim için bir zevktir." Nora'nın şaklaması vücudumu ürpertiyor ve James'in daha dik durduğunu fark etmekten kendimi alamıyorum. "Bana yardım ettiği için çok minnettarım."

Dün geceye dair anılar zihnimi doldururken kızarıklığın boynumdan yanaklarıma doğru süzüldüğünü hissettim.

"Peki, başka bir şeye ihtiyacınız olursa..." James, Nora'ya ödüllü gülümsemesini vermeden önce Sam'e ters ters bakıyor. "Sormaktan çekinme. O zamana kadar karımı geri çalmalıyım." James arkasını dönüyor ve bana doğru bakarken gözlerindeki karanlık içimi burkuyor. James'i hızla evden çıkıp evimize doğru takip etmeden önce Nora ile bir bakış alışverişinde bulunuyorum.

İçeri girdikten sonra kapıyı kapatıyorum ve James'in sağ elinin arkasının yüzüme çarpması için tam zamanında dönüyorum. Beni yakaladı

ve yere düşmeme neden oldu. Korkuyla ona bakıyorum, gözlerim acıdan yaşlarla doluyor.

"İyi bir koca olmaya çalışıyorum." Hırlayarak kristal bir vazoyu yere fırlattı. Etrafımda paramparça olurken irkildim, bir tehdit olamayacak kadar yakındı. "Dün seni aramaya çalıştım ama beni görmezden geldin."

"Ben-" SLAP

Bana tekrar vurduğunda hıçkırarak ağlıyorum. Sözünü kesmemem gerektiğini biliyordum. Beni saçlarımdan yakaladı ve koridorda sürüklemeye başladı. Bileğini tutup saçlarımdan bir parça koparmasını engellemeye çalışıyorum. Beni yatağıma fırlatıyor ve yataktan sıçrayıp yan tarafım komodine çarptığında tekrar ağlıyorum.

"Ne yaptığın umurumda değil!" Kükrüyor. "Ben senin kocanım. Sana söyleneni yapacaksın!"

Altında yere çömelirken savunmak için bir elimi kaldırıyorum. Vücudum korku ve acı içinde titriyor.

"Lütfen." Yan tarafımı tutarken hırıldıyorum. "James, özür dilerim, lütfen." "Neden beni kötü adam yapmak zorundasın? Şuna bak. Dağınıklık!" Ellerini saçlarında gezdiriyor ve Nora'yı düşündüğümde bir suçluluk duygusu hissediyorum. Bu sabah eve geldiğinde burada olsaydım, onu aldatmasaydım, böyle olmazdı. Belki de bunu hak ediyorum.

Sessizce hıçkırmaya başlarken başımı eğdim. Bundan nefret ediyordum, ondan nefret ediyordum, bizden nefret ediyordum ve her şeye *rağmen* kalkıp ortalığı temizleyeceğimi ve ona yemek hazırlayacağımı bilmemden nefret ediyordum.

James önümde dizlerinin üzerine çöküyor ve yanağımla okşamak için elini uzatıyor. İçgüdüsel olarak irkiliyorum. Gözlerimin içine bakıyor ve büyük bir patlamadan sonra her zamanki yumuşak, kederli bakışını görüyorum. Gerçi genelde patlamalar bundan daha aralıklı oluyor.

"Özür dilerim Kaitlin." Dudaklarını bana bastırırken boğuk bir ses çıkardı. Ağlamak istiyorum. Çığlık atmak istiyorum. Nora'nın dudakları benimkilerin üzerindeydi ve şimdi... James beni kaldırıp yatağa koyarken öpücüğü kesiyorum. Oh Tanrım, hayır.

"James... lütfen." Pantolonumu ve iç çamaşırlarımı çıkarırken yalvarıyorum. Elleri kalçalarımda geziniyor, jilet de olabilirler.

"Lütfen, ben... Ben kendimi iyi hissetmiyorum. Yanım ağrıyor." Kemerinin şingirtisini ve ardından fermuarının sesini dinlerken gözlerimi kapatıyorum. Sol gözüm şişmiş, neredeyse tamamen kapanmış, sağ gözüm ise gözyaşlarımdan bulanık.

"Hızlı ve nazik olacağım." Homurdanıyor. Aletinin kendini içime doğru zorladığını hissettiğimde bir çığlığı ısıyorum. Kayganlaştırıcı olmadığı için acıyor. Parmaklarını birkaç kez içime sokup çıkarmadan önce vajinama tükürürken aletini çıkarıp aşağıya indiğini hissediyorum. Aletini tekrar içeri sokuyor ve iç çekiyor.

"İşte oldu. Gördün mü, istediğini biliyordum, ne kadar ıslandığını hisset." Küçük bir çığlık atıyorum ve homurdanmaya ve içimde bir tür hayvan gibi itmeye devam ederken başımı çeviriyorum. Sonunda, sonsuza kadar gibi hissettiren şeyden sonra, James yüksek sesle homurdanıyor ve onun içimde bittiğini hissediyorum. Üzerimden yuvarlandı ve pantolonunu tekrar giyerek ayağa kalktı.

"Bu gece ofisimde kalacağım. Sabah yönetim kurulu toplantım var, o yüzden akşam yemeği için endişelenme. Her şeyi temizle." Odamın kapısının kapanışını dinliyorum ve bacaklarımı yukarı kıvrıp dizlerimi göğsüme çekerek gözyaşlarımın odamın ölü odasında özgürce akmasına izin veriyorum.

Sekizinci Bölüm

KAITLIN

I Arabamda oturmuş, ön camıma vuran yağmuru dinliyorum. Ne kadar zamandır burada oturup eczanenin girişine baktığım hakkında hiçbir fikrim yok. Tahminimce en az bir saattir çünkü bir zamanlar sıcak olan

kahve soğumuş. Dikiz aynasından kendime bakıyorum. Yüzüm morarmış, dudagım şişmiş ve gözüm morarmış. Makyajla gizleyebildiğim kadarını gizlemek için elimden geleni yaptım ama geri kalanını kapatmak için büyük boy yuvarlak güneş gözlüklerime güveniyorum. Vücudum o kadar kötü ağrıyor ki zar zor hareket edebiliyorum. Giyinmek için çığlık atmak, ağlamak ve fazladan 45 dakika harcamak gerekiyordu ve şimdi tek istediğim James'in cerrahi grubundaki ortağı sayesinde eczacının benim için doldurduğu ağrı kesici haplardı. Ayrıca başka bir şey daha almam gerekiyordu... belki.

İç çekiyorum ve eczaneye girecek gücü topluyorum. Vücudum her adımımı protesto ediyor. Koridora ulaştığımda, destek almak için rafa tutunarak orada duruyorum. Zar zor nefes alabiliyorum. Acı çok büyük ve başımı döndürüyor.

Koridorun üstündeki tabelaya bakıyorum, kelimeler bulanık ama "*aile planlaması*" olduğunu anlıyorum ve aradığım kutuyu görene kadar aşağı iniyorum. *Plan B* kutusunu kapıp eczacıya doğru yürürken, uyuşan vücudumda bir ter tabakası oluştuğunu hissediyorum ve duymak giderek zorlaşıyor. Biri adımımı mı söylüyor?

* * *

Karanlık ama gürültülü. Konuşmalar, gürültü yapan makineler, ayak sesleri. Nerede olduğumu anlayamıyorum. Gözlerimi açıyorum, delici bir sesle inliyorum.

Beyaz ışık.

"Doktor! Uyandı!" Bir kadın sesi arıyor. Bu...

"N-Nora?" Sesim kısık ve boğazım kemik gibi kuru. Dudaklarımı ıslatmak için yalamaya çalışıyorum ama yumuşak olduklarını fark ediyorum. Belki de uzun süredir dışarıda değildim?

Oda netleşirken etrafıma bakıyorum. Hastane odası. Kalbim sıkışıyor. Hastanedeydim. Nora'nın elimi tuttuğunu hissediyorum ve ona bakıyorum. Dürüst olmam gerekirse bok gibi görünüyor. Şiş, kırmızı çerçeveli gözlerinin etrafında koyu halkalar var, kısa siyah saçları dağınık, sanki ellerini saçlarında gezdirmiş gibi.

"Selam güzel kız." Bana o kadar tatlı gülümsüyor ki hıçkırıklara boğuluyorum.

"Ne oldu?" Doğrulamaya çalışırken sordum. Ama acı ve baş dönmesi arasında bu mümkün olmadı.

"Dur artık Junebug." Nora'nın benimle uğraşmaya başlamasını izliyorum. Oturabilmem için yatağımın arkasını yukarı kaldırıyor, bana buz dolu bir fincan dolduruyor ve battaniyemi ayarlıyor. Biz tekrar konuşmadan beyaz önlüklü bir kadın içeri giriyor.

"Bayan Chambers, sizi gördüğüme sevindim." Sıcak kahverengi gözleri üzerimde gezinirken gülümsüyor.

"Neredeyim ben?" Zayıfça soruyorum.

"General. Buraya dün getirildiniz." O endişeli doktor ses tonuyla ifade ediyor.

"Dün mü?" Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama doktor ve Nora beni aşağı itiyor.

"Bayan Chambers, sakinleşmeniz gerekiyor, birkaç kaburganız çatlamış, diğer bazı kalıcı izlerden bahsetmiyorum bile. Yirmi sekiz saatten uzun bir süredir bilinciniz kapalı. Sakin olmanız ve her şeyi değerlendirmemize izin vermeniz gerekiyor."

"Hayır, bana serbest bırakma formunu, AMA'yı verin, her neyse imzalayacağım. Eve gitmem gerekiyor." Nora'ya ters ters bakıyorum, öfke tüm bedenimi ısıtıyor. Bunu nasıl yapabilirdi? Beni nasıl buraya getirebilir? Telefonum nerede? Tanrım, James öğrendiğinde beni öldürecek.

Doktorun iç çekişini ve odadan çıkışını izliyorum, aklımın başıma gelmesini umarak acele etmeyeceğini biliyorum. *Aklım başıma geldi.* Tamamen *hissettim*. James Chambers burada iyi tanınıyor ve bu da acil durum bağlantıma baktıklarında hemen onu aradıkları anlamına geliyor.

"Nasıl yapabildin?" Ellerime bakarak fısıldıyorum.

"Neyi nasıl yapabilirim?" Nora ısrarak karşılık verir. Neden kızmıştı ki?

"Beni buraya getirin!" Tısladım. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sana düşündüren ne?! Siktiğimin Generali Nora mı? Delirdin mi sen?" Tepsimi iterek kendimden uzaklaştırdım, vuracak bir şeye ihtiyacım vardı.

"Bayılıp başını yere çarptığında ambulansı ben çağırmadım, eczacı çağırdı." Dişlerini sıkarak söylüyor.

İçgüdüsel olarak elimi başıma götürdüğümde sarılı olduğunu gördüm.

"Seni şehrin öbür ucundaki Mercy'ye götürmelerini sağlamaya çalıştım ama bilincin yerinde değildi ve başından yaralıydın ve ben senin için bir hiçim, bu yüzden beni dinlemediler!" Sert fısıltısına devam ederken suçluluk ve utanç öfkeyi ele geçirmeye başlıyor.

"Ne yapmam gerekiyordu Kaitlin? Kafanı kırdın, bilincin yerinde değildi ve yüzünü gördün mü? Düştüğünde elinde bir kutu *Plan B* tuttuğundan bahsetmiyorum bile! Tecavüze uğradığından korktum!"

Sözleri karşısında irkiliyorum ve o da hareketsiz kalıyor. "Kaitlin..."

"Yapma Nora..." Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlanırken fısıldıyorum. Gülümsemeye çalışıyorum ama yüzündeki karanlık ifadeden başarısız olduğumu anlıyorum. "O benim kocam... Eğer evliysen bu tecavüz sayılmaz."

"At boku." Gözlerimin içine bakmak için yatak demirinin üzerinden eğilirken tükürüyor. "Eğer seks yapmak istemediysen... eğer ona durmasını söylediyse... o zaman bu tecavüzdür. Bunu James yaptı. Seni dövdü ve sonra..." Doğruldu ve çenesindeki gerginliği görebiliyorum. Parmaklarının bastonunun etrafında sıkılaştığını duyabiliyorum. "Onu öldüreceğim."

"Dur! Nora, şaka bile yapma." Bana bakarken gözleri neredeyse simsiyahtı.

"Nerem şaka yapıyormuşum gibi görünüyor? Bir daha sana yaklaşmasına izin vereceğimi mi sanıyorsun? Sana bir daha bakarsa onu ve değer verdiği her şeyi yerle bir ederim."

Sesindeki soğuk, sahiplenici ton beni hem korkutuyor hem de heyecanlandırıyor. "O benim kocam Nora. Böyle davranamazsın."

"Ne olmuş yani? Sana bunu yaptıktan sonra oraya geri döneceğini mi söylüyorsun?"

Kucağıma bakıyorum, onunla göz teması kuramıyorum. Nasıl geri dönmem? Gitmek hiçbir şeyim, hiç kimsem olmaması demek. Arkadaşım yok, ondan boşanırsam ailem beni evlatlıktan reddeder. Beni üniversiteden alıkoydu, işim yok, gelirim yok ve kendi başıma hayatta kalmamın hiçbir yolu yok. Sahip olduğum her şey onun adına. Her şeyim

Onsuz bir hiçim. Ben onsuz bir hiçim. Bundan emin oldu.

"Evet," diyorum, sesim kısık. "Ona geri doneceğim. Onu terk edersem her eyimi kaybederim."

"Onunla kalırsan her eyini kaybedersin!" Sesinin yuksekliliğinden irkildim ve o da geri çekildi.

"Senden hoşlanıyorum Kaitlin. Sana değer veriyorum, aramızda iyi bir bağ olduğunu düşünüyorum. Tekrar incindiğini gormek istemiyorum."

"Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Seni bir kez becerdim ve bunun kocamdan boşanmam gerektiği anlamına geldiğini mi düşünüyorsun?"

Nora irkildi, onu suçlamıyorum, ben de irkildim. Korkumu ve öfkemi ondan çıkartıyorum ve bu tamamen yanlış ve adaletsiz, ama geri alamadan Nora sırtını dikleştiriyor ve yüz taşa dönüyor.

"Geçmiş olsun Kaitlin, görüşürüz." Kapı arkasından kapandığında kalbimin kırıldığını hissediyorum.

Gitmesini istemiyorum ama onu bu işe bulaştıramam. Nora bir asker olarak korkunç şeyler görd, hayatını ve akıl sağlığını nasıl idare edeceğini öğrenmeye alışıyor. Benim ona yük olmama ihtiyaı yok. Ya da daha köts, James'in öfkesini ona yöneltilmesine.

Dokuzuncu Bölüm

NORA

"N ora, senin bir şeyleri düzeltmeye çalışma eğiliminden bahsetmiştik."

Gözlerimi yuvarlıyorum, orta yaşlı bir kadın oturuyor. masa sandalyesi. Kumlu sarı saçları, eğer başınızı arkaya yaslamayı planlıyorsanız takmanın can sıkıcı olacağını düşündüğüm plastik pençelerden biriyle tutturulmuş. Adı Doris, üniversiteden yeni mezun olduğunda VA'nın dişlerini geçirdiği tombul, yumuşak huylu bir terapist. On yılı aşkın bir süre sonra zavallı kadın aşırı çalışıyor, az maaş alıyor ve bunalmış durumda.

Onun için üzülüyorum: bizimle uğraşmak kolay olmasa gerek, yine de her müşterisine tüm dikkatini vermek için elinden geleni yapıyor. Bu nedenle haftalık seanslarımız sırasında ona yüklenmekten kaçınıyorum. Ancak bugün o gün değil. TSSB atağı ve Kaitlin ile tartışmam arasında kırk beş dakika boyunca susmadım - bu benim için nadir bir durum.

"Onu düzeltmeye çalışmıyorum. Onu korumaya çalışıyorum. Belli ki başı belada ve ben bunu durduramıyorum." Yüksek sesle nefes verirken kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum.

"Peki, onu koruyamamanızın buna neden olabileceğini düşünüyor musunuz?"

"Dur." Sözümlü kestim ve ayağa kalkmaya başladım. "Bunun yurtdışında geçirdiğim zamanla hiçbir ilgisi yok."

"Nora, sen ve ekibin o çocukları saldırıdan kurtarmaya çalışıyordunuz. Bir gün kendini affetmek zorunda kalacaksın. Kimse tuzağı göremezdi."

Doris'in yanından geçip kapıya yöneliyorum.

"Benim aptallığım yüzünden üç adamım, bir kadını ve sekiz çocuğum öldürüldü. Bunun affedilir bir yanı yok. Sanırım bugünlük vaktimiz doldu. İyi haftalar Doris." Kapıyı arkamdan kapattım ve kalabalık koridorda yürürken onun seslenişlerini duymazdan geldim.

* * *

"Onun ortadan kaybolmasını mı istiyorsun?" Sırtındaki dövmenin gölgelendirmesi üzerinde çalışmaya devam ederken Mac'e homurdanıyorum. Eski bir harita üzerinde arka planı olan bir pusulaydı. İkimizin de boş vakti olduğunda birkaç aydır ara ara üzerinde çalışıyordum.

"Güven bana," diye mırıldanıyorum fazla mürekkebi silerken ve biraz daha mürekkep almadan önce parçaya bakarken. "Benden sonsuza dek nefret etmeyeceğini düşünseydim, çoktan yeraltına inmiş olurdu."

"Annemin her zaman ne dediğini hatırla." Buna gülüyorum. Çiftçi bir kadın olan annemiz, bebeklerini tehdit eden insanlara bir domuzun bir insanı on dakikadan kısa bir sürede tüketebileceğini hatırlatmakta ustaydı. Bu, Mac'in kız arkadaşlarının çoğunun ve benim bir erkek arkadaşımın duymaktan hoşlanmadığı küçük bir bilgiydi.

"Onu özlüyorum." Onu her düşündüğümde gözlerimin arkasında oluşan o tanıdık yanmayı hissederken iç geçirdim.

"Biliyorum Nor, ben de onu özlüyorum."

"Bunu düzeltmek için ne söyleyeceğini çok iyi bilirdi."

Mac aynadan bana bakarken bir nefes veriyor. "Nora, yapman gereken şey onun yanında olmak. Onunla iyi geçinmelisin. Ondan ayrılmayı seçerse tamamen yalnız kalmayacağını fark etmeli. Şu anda desteğe ihtiyacı var, bir şövalyeye değil. Katie'ye muhtemelen hayatı boyunca ne yapması gerektiği söylenmiştir. Nasıl giyineceği, konuşacağı, davranacağı, düşüneceği. Ona dışarıda başka seçenekler de olduğunu göstermeli ve sonra da ayrılma kararını vermesine izin vermelisiniz."

"Ya bekleyerek onu tekrar incitirse. Ya onu çok kötü incitirse?"

Mac başını kaldırıp bana sırtımdan önce uzun bir duraklama oluyor. "Peki o zaman, her zaman domuzlar vardır."

Cipimi park ediyorum ve Sam arka koltuktaki yerinden sızlanırken kontağı kapatıyorum. O da en az benim kadar stresli ve bu akşam rahatlamaya hazır.

"Tamam dostum." Kapıyı açıp dışarı çıkarken kendimi desteklemek için bastonumu tutarken söylüyorum. Sam'in kapısını açtığımda dışarı fırlıyor ve anında hırlamaya başlayarak beni arkasından itiyor. Karanlık avluya bakıyorum, hareket lambam yanana ve James'in merdivenlerimde oturduğunu görene kadar hiçbir şey dikkatimi çekmiyor. Ayağa kalkıyor ve Sam'in uyarısını görmezden gelerek bana doğru yürüyor.

"Bu kadar yeter James, onu sinirlendiriyorsun." Vücudumun yarısını arabanın arkasında tutuyorum. James ellerini göğsüne doğru kaldırdı.

"Düşmanlığa gerek yok, sadece sizinle Kaitlin hakkında konuşmaya geldim. Yine de, köpeğiniz insanların yanında kendini kontrol edemiyorsa, cüssesi ve her şeyi göz önüne alındığında bu bir endişe kaynağı olabilir." Midemin bulandığını hissediyorum. Sam'i tehdit mi ediyor? Büyüyen koruyucuma bakıyorum. Sam en dost canlısı köpektir. Danua'lar gerçekten nazik devlerdir ve Sam şimdiye kadar hiç kimseye hırlamamıştı. James'e kadar.

"Erkeklerin alanımızı işgal etmesine alışık değil. Ne istiyorsun?" Ondan korkmuyorum - fiziksel olarak. Bir bacağım eksik olabilir ama o tek bir darbe bile indiremeden onu yok edebilirim. Yine de bu benim endişem değil. Kaitlin ve şimdi de Sam.

"Öncelikle Kaitlin'i hastaneye götürdüğün için sana teşekkür etmek istiyorum, çok *kahramancaydı*." İki saniye, iki elini de kırmam ve lanet kariyerini bitirmem için gereken tek şey bu. Yanağımın içini ısırdım ve kendimi sıkıca tuttum.

"Onu hastaneye ben götürmedim. Eczacı götürdü. Olay olduğunda ben de oradaydım." James bir adım daha yaklaşırken o aptal kafasını sallıyor.

"Sam, *yaylan!*" Hırıltısı derinden gelirken Almanca 'topuk' komutunu bağırlıyorum. Sam anında oturuyor ve hırlamayı kesiyor.

James kaşlarını kaldırıp bana baktı. "Güzel numara." "Bu bir numara değil, bir emir."

"Her neyse, yine de onunla kaldığınız için size teşekkür etmek istedim. Kaitlin kazaya çok meyillidir. Meslektaşımın acil serviste olduğunu bildiren telefonu alana kadar takla atmasının ne kadar kötü olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu."

"Takla mı? Geçen günkü takla sırasında kaya tırmanışı mı yapıyordu da kaburgaları bu yüzden mi çatladı?" James aramızdaki mesafeyi kapatmadan önce bir kahkaha attı.

"*Nein* Sam!" Saldırmadan önce onu durdurarak emrediyorum. Orada oturup sızlanmaya ve havlamaya başladı. James'in dudağının kıvrılmasını izledim.

"O ağaç kabuğu kutusuna bir şey olursa çok yazık olur. Onu yakınımızda tutmak isteyebiliriz."

Bir silahın sürgüsünün belirgin sesi duyuluyor ve James'in gözleri aramızda aşağı bakarken genişliyor. Sürücü koltuğunun arkasına monte edilmiş kılıfıma uzandım ve Glock dokuz milimetremi çıkardım.

"Dr. Chambers'la kiminle yattığın hakkında hiçbir fikrin yok," diyorum dişlerimi sıkarak. "Ama senin hakkında her şeyi biliyorum, o ellerin ne kadar değerli olduğunu da biliyorum. Yerinizde olsaydım, mesleğinizi sona erdirmek için fazla bir şey gerekmeyecekken tehditler savururken çok dikkatli olurum."

James'in çenesi titriyor ve geri adım atmadan önce benimle hırlayan shad- ow'um arasına bakıyor. "İtini ve topal kışını hayatımdan uzak tut, buna karım da dahil." Bir adım daha geri çekildi. Kapıyı kapatmadan önce silahı yerine koydum.

"Seninle bir anlaşma yapalım," dedim bastonuma yaslanarak. "Karını dövmeyi bıraktığın anda seni rahat bırakacağım, hayatımı yalnızlık içinde yaşayacağım ve isteyebileceğin en iyi komşu olacağım." Sağ gözünün seğirmesini ve üst dudağının kıvrılmasını izliyorum.

"Düştü." Homurdanıyor.

"Eminim sen ona vurduktan *sonra* yapmıştır." Ön kapıma doğru yürümeye başlarken alay ettim. "Ama," diye seslendim arkamdan.

"O kızın düşmesine neden olmaya devam edersen, artık ona dokunamayana kadar parçalarını koparmaya başlayacağım. Söyleyin bana Dr. Chambers. Ünlü bir estetik cerrahın kariyerine devam edebilmesi için kaç parmağa ihtiyacı var? Şimdi size iyi geceler efendim."

Onuncu Bölüm

KAITLIN

I belgesel biterken kanepede oturuyordum. Ne hakkında olduğunu söyleyemem. Aslında vampirlerle ilgili bir belgesel izlemek istediğimi biliyordum ama James geldi ve bana

Birlikte televizyon izlemek istemesi beni o kadar germiştir ki, ne seçerse kabul ettim; sonraki iki saati o kadar gergin geçirdim ki ertesi gün ağrım olacağından emindim.

Üç gün önce eve döndüğümünden beri James bambaşka biri oldu. Benimle konuştu, bana yardım etti, iyi olduğumdan emin olmaya çalıştı ve benimle vakit geçirdi. Bundan nefret ettim. Bir ay önce bunun bir rüyanın gerçekleşmesi olduğunu düşünürdüm. Ama şimdi, bu beni korkutuyordu. Burada olmak istemiyordum. Başıma gelenlerden sonra her gün mutlak bir korku içinde yaşadım. Ondan tek istediğim geceyi şehir dışında geçirip bana biraz nefes aldırmasıydı. Ama o her saniye buradaydı ve burada olmadığı zamanlarda bile buradaydı.

James eczanede **g e ç i r d i ğ i m** kazadan sonra her zaman nerede olduğumu bilmesi gerektiğine karar vermişti. Bu yüzden telefonumda ona güncel koordinatları veren bir takip uygulaması vardı - tabii ki bu benim güvenliğim içindi.

"Aç mısın?" Ellerini ayaklarımın üzerinde gezdirirken soruyor. İrkilmemek ve geri çekilmemek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorundayım.

"Hayır, teşekkür ederim." Gülümsemeye zorlarken yumuşak bir şekilde cevap veriyorum.

"Kaitlin, bugün yemek yedin mi?" Ona baktım, tabii ki yememiştim. Nasıl yiyebilirdim ki? Bütün gün kıkımın dibindeydi ve onun yanında yemek yiyemezdim.

"Bugün kendimi pek iyi hissetmiyorum." Kaşlarının kırıışmasını izliyorum. Endişesini mi göstermeye çalışıyor?

Elini uzatıp yüzüme dokunmaya çalışıyor ve ben kendimi durduramadan iki elim de kendimi korumak için havaya kalkıyor. "Ne oluyor lan?" Bağılıyor ve sanki onu yakmışım gibi geri çekilmesini izliyorum.

"Özür dilerim, bunu yapmak istememiştim." Bana ihanet dolu bir bakış attı.

"Yani bu kadar mı? Şimdi sana dokunmaya çalışırsam dehşete mi kapılacaksın?" Ayağa kalkarken bağılıyor. İstemsizce irkildiğimi hissediyorum ve fark etmemiş olmasını umuyorum. "Tanrım, neden her şeye aşırı tepki vermek zorundasın? Üzgün olduğumu söyledim! Telafi etmeye çalışıyordum ama sen saçmalıyorsun! Zar zor konuşuyorsun, yanına yaklaştığımda irkiliyorsun!"

Ondan uzaklaşırken suçluluk duygusu göğsümü dolduruyor. Aşırı tepki mi veriyorum? Tekrar yukarı bakıyorum ve alt dudağımın titremesini engellemeye çalışıyorum. "Üzgünüm." Zayıfça fısıldıyorum. "Ben... Çaba gösterdiğin için minnettarım. Ben sadece... geçen hafta beni korkuttu. Özür dilerim." Başını ellerinin arasına alıp iç çekişini izliyorum.

"Neden benimle birlikte olduğunu bile bilmiyorum. Ben lanet olası bir canavarım." Hıçkırıklara boğuluyor ve ben kendimi hasta hissediyorum. Ona böyle mi hissettirdim?

"Hayır, değilsin! Özür dilerim James! Gerçekten özür dilerim! Bu kadar soğuk davranmamalıydım." Başını omzuma yaslayıp ağlarken elimi sırtına koyup dairesel hareketlerle ovuyorum. Yumuşak bir kıkırdama çıkarmadan önce birkaç dakika sessiz kalıyoruz.

"Ne?" Gülümsemeye çalışarak usulca soruyorum.

"Şişman olmanın tek artısı çok yumuşak olman. Sanki kendimi nereye yaslırsam yaslayayım, güzel bir yastık var. Buna alışabilirim sanırım." Sözleri içimden süzülüp, yıkılmakta olan özgüven duvarımdaki her çatlağa çarptıkça bedenim soğuyor.

* * *

Ön basamağa küçük bir saksı dikmeyi bitirirken alnımdaki teri siliyorum. Bir havlama sesi duyunca başımı kaldırıp Sam'in dışarıda bana baktığını görüyorum.

"Eğer o it kesmezse." James kapı aralığından homurdanıyor.

"Sam sadece bir sorun olduğunda havlar. O bir hizmet köpeği. Gidip kontrol etmeliyim." Ayağa kalkarken açıkladım.

James omzumu neredeyse aşırı bir güçle kavırıyor. "O köpeğe güvenmiyorum."

"James, Nora benim arkadaşım. Lütfen." James beni itti.

"Ne istersen onu yap Kaitlin, her zaman ne istersen o olur." Dönüp gidişini izliyorum. Peşinden gitmiyorum.

Bunun yerine ayağa kalkıyorum ve caddenin karşısına geçmeden önce ellerimi önlüğüme siliyorum. Yanına vardığımda Sam mızızlanıyor ve elime kafa atıyor. "Hey dostum, n'aber?" Onu evin içinde takip ediyorum.

"Nora?" Evin içinde yavaşça dolaşırken sesleniyorum. "Siktir," diye mırıldandığını duyuyorum arkadan. Banyoda mı?

"Ben iyiyim! Sadece... geri dön-" Banyo kapısına hafifçe vurarak onun sözünü kesiyorum.

"Ben zaten buradayım, içeri girebilir miyim?" Sıkıntıyla yüksek sesle iç çektiğini duyuyorum.

"Evet. İyi, tabii."

Banyoya girdim ve koltuk değneğinin düştüğünü gördüm. Küvette oturuyor, ıslak ve çıplak. Etrafta bir havlu ararken, koltuk değneğinin altında gördüm.

"Sandalyeniz nerede?" Ona havluyu uzatırken sordum.

"Dün dışarıda kullanıyordum ve bugün tekerleklerini temizleyebilmek için orada bıraktım. Ama bir gecede alınmış." Kaşlarım havaya kalktı.

"Kim senin tekerlekli sandalyeni çalar ki?" Mahallemizden birinin böyle aşağılık bir şey yapmasından iğreniyorum.

"Bilmiyorum. Sam seni çağırdığı için özür dilerim. Sürünerek gelip eşyaları almak üzereydim. Bugün canım yanıyor ve güç toplamaya çalışıyordum."

İnce vücuduna bir havlu sararken kuru kuru kıkırdıyor. Savunmasız olmaktan nefret ettiğini biliyorum.

"Önemli değil. Sizi özledim çocuklar. Yine de keşke gelip biraz takılabilsen." Hem ona yer açmak hem de bacağını görmemek için banyodan çıkmadan önce kuru olduğundan emin olmak için zemini kontrol etmeden önce koltuk değneğini alıp ona uzattım. Bacağı beni rahatsız etmiyor. Aslında bacağını yakından görmemiştim ama bir bacağının eksik olması benim için sorun teşkil eden bir şey değil. Yine de ona saygı duymak istiyorum ve eğer bacağını görmemi istemiyorsa bakmayacağım.

"Seni daha sık davet ederdim ama James'le başını belaya sokmak istemiyorum. Sadece bir dil darbesi daha istediğimi düşünmeni istemiyorum."

Yanımdan geçip giderken irkiliyorum, ses tonundaki incinmişliği hissedebiliyorum. "Özür dilerim." Yatak odasına giderken onu takip ederek fısıldıyorum.

"Unut gitsin." Havlusunu sepete atmadan önce bir çift eşofman altı giyerken mırıldandı. Yatağının kenarına oturup siyah atletini alırken çıplak göğüslerinin hareket edişini izledim. Koyu renk meme uçlarının açık havada sertleşip büzülmesini izledim ve kendimi başka tarafa bakmaya zorladım.

"Hayır, bunu unutamam." Yumuşakça söyledim. "Seni incittiğim için özür dilerim. Ben-"

"Junebug, söz veriyorum, sorun yok. Seni anlıyorum. Son birkaç gündür her şey hakkında çok düşündüm ve seni zorladığımı fark ettim ve bu yapmak istediğim bir şey değildi. Birbirimizi çok kısa bir süredir tanıdığımızı ve bunun aptalca geldiğini biliyorum ama sana baktığımda bir şeyler hissediyorum. Olanları görünce korktum ve koruma moduna geçtim. Bu benim hatamdı, onun senin kocan olduğunu biliyorum ve bu senin hayatın. Özür dilerim."

Ne oldu, nasıl oldu, hiçbir şey bilmiyorum. Tek bildiğim onun üstünde olduğum ve dudaklarımın onunkilere yapıştığı. Dilimi dudaklarının iç kısmına kaydırđım, Nora bir nefes verdi ve ben de fırsatı kaçırmadım, dilimi ağzına daldırdım, tatlı tadını yuttum.

"Bebeğim..." Dudaklarıma doğru fısıldıyor. "Yapamayız." Elimi atletinin üstünden yukarı kaydırırken onu görmezden geliyorum, ama göğsüne ulaşmadan hemen önce beni durduruyor.

"Kaitlin," ismimi kullanırken sesi bu sefer biraz daha sertti. "Seni istiyorum. Ama sana bu şekilde sahip olamam tatlım."

"Ne gibi?" Dudaklarına doğru fısıldıyorum, benimkini usulca dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. Kendini geri çekilmeye zorlarken küçük iniltisini duyuyorum.

"Kocanı incitmemek için her şeyimi veriyorum Kaitlin. Arkadaşın olabilirim. Ama Junebug, lütfen bebeğim, beni onun sana yaptıklarına bakmaya ve onu durduramayacağımı söylemeye zorlama. Bu beni öldürür." Bir süre şaşkınlıkla ona baktım ve sonra anladım.

Geçen haftadan bu yana yüzümdeki morluklar makyajla kolayca kapatabileceğim kadar hafiflemiş olsa da, çatlayan kaburgalarım

hala fark edilebilir. Gömleğimi oynatırsa onları görecek, bana yanlış dokunursa acıyacaktı. Başımlı eğiyorum ve başımı sallıyorum.

"Senden uzak durmam daha mı kolay olur?"

"Hayır." Yüzümü tutarken kesin bir şekilde "Hayır" dedi. İşte o zaman bana dokunduğunda irkilmediğimi fark ettim. Gözlerimin dolduğunu hissediyorum ve onları kırpmaya çalışıyorum ama düşüyorlar.

Nora'nın yumuşak dudaklarının gözyaşlarımı öptüğünü hissediyorum. "Ağlama Junebug." Sesi de öpücükleri kadar yumuşak ve şefkatli.  ne uzanıyorum ve ağzını tekrar öpüyorum. Elimi kısa, nemli saçlarında gezdiriyorum ve kavrıyorum. Nora inliyor ama geri itiyor.

"Hayır." Kararlı bir şekilde söylüyor. "Bunu sadece duygularımı korumak için değil, seni korumak için de yapıyorum Junebug. Zarar görmeyeceksin-" Sam hırlamaya ve pencereye doğru havlamaya başlar.

"Kocan arıyor." İçimi çekiyor ve ayağa kalkıyorum, kendimi meşgul etmek ve gözlerimdeki yaşlardan kurtulmak için mutfağa doğru yürüyorum. James kapıyı  almıyor, sadece açıyor. Sam hamle yapıyor ama arka odadan Nora'nın emri gelince geri çekiliyor.

James'in içeri girişini izledim ve o anda yarasayı gördüm. Kalbim yerinden çıkacaktı.

"J-James?"

"Hâlâ burada ne yapıyorsun Kaitlin?" Ona Sam'in yemeğini karıştırdığım büyük metal kaseyi gösteriyorum.

"Sam'e yemeğini verdikten sonra eve dönüyordum." Sam'in tabağını tepsisine yerleştirirken söyledim.

"Jimbo'nun sopası ne?" Nora protezi ve bastonuyla dışarı çıkarken taktığı lakattan  rk yorum.

"Benim *adım* James."  enesinin bu kadar gergin olmasına rağmen dişlerinin kırılmaması beni şaşırtıyor.

"Soruma cevap vermedin dostum." Mutfadındaki adanın arkasında yürürken sırtıyor. "Vuruş antrenmanı mı yapıyorsun?"

"Onun gibi bir şey." Mırıldanıyor ve elinin sopanın kabzasında sıkılaştığını duyuyorum. Nora eğleniyormuş gibi yaparak başını sallıyor.

"Bu harika, harika bir stres giderici. Hatırlıyorum da, şimdi düşününce çok komik geliyor. Ama denizaşırı bir görevde olduğumu hatırlıyorum, değil mi? Ve tahmin edebileceğiniz gibi, stresli bir durum. Bu yüzden birçoğumuz stres atmak için farklı yollar bulduk. Benim

tüfeğimle ne kadar küçük bir hedefi vurabileceğimi görmekti. Orada oturmanın ya da uzanmanın ve mutlak mükemmel anı beklemenin çok sakinleştirici bir yanı vardı. Sadece o küçük, önemsiz nesneye odaklanmak." Nora buzdolabından aldığı su şişesinden bir yudum içtikten sonra ona gülümsüyor ve göz temasını hiç kesmiyor.

James'in bakışlarını bana çevirmeden önce çenesini çalıştırmasını izliyorum. "Hazır mısın?" Nora'ya bakıyorum, sonra tekrar ona dönüyorum ve usulca başımı sallıyorum.

"Bana sonra mesaj at Katie." Evinden çıkmadan önce Nora arıyor.

Eve yürürken sessizlik hakim, tek yapabildiğim sopanın üzerindeki eline odaklanmak. James aptal değil, bana ya da Nora'ya sopayla vurmazdı, ne için olduğunu biliyordum - Sam.

James köpeklerden nefret ederdi, çünkü hepsi ondan nefret ederdi. Becky bir keresinde bana köpeklerin davranışlarından kimin kötü niyetli olduğunu anlادığını söylemişti. James'in yanında köpekler ya inler ya da hırlayıp havlardı. James, Sam ve Nora'ya zarar vermeye çalışacaktı ve ben de onları korumak için bir yol bulmalıydım.

On Birinci Bölüm

NORA

"Y Neyi özlediğimi biliyor musun?" Mac, bir çizim üzerinde çalıştığı aydınlatıcı masasına doğru eğilirken derin bir iç çekiyor.

"Sadece hayal edebiliyorum." Köpeğimle oynarken mırıldanıyorum Etiketler. Mevsim normallerinin dışında soğuk, karanlık ve fırtınalı bir gün, yani gelen giden yok ve müşterilerim randevularını iptal etmek için aradılar. Eve giderdim ama kazadan beri yağmurda araba kullanmaktan endişe ediyorum. Bir şey olabileceğinden ve tepki süremi yavaşlayacağından endişeleniyordum. Bu yüzden fırtınanın dinmesini bekliyordum ki bu da pek mümkün görünmüyordu.

"Katie'nin çilekli limonatalı kekleri." İnliyor. Onun adını duymak kalbimi burkuyor. Buraya geldiğinden ve öpüştüğümüzden beri onu beş gündür görmedim. Mesajlaşıyorduk, çok sıradan bir şekilde, ama yeterli değildi.

James'in onun telefonunu izlediğini biliyordum, bu yüzden sorun yaratabilecek bir şey göndermek ya da çok hızlı veya sık mesaj atmak istemedim. Bu çok yorucu. Ama umudum var çünkü James üç günlük bir hafta sonu tatiline çıkıyor ve ben de Kaitlin'e harika vakit geçirtmeyi planlıyorum. Onu bir festivale, güzel bir akşam yemeğine götürecektim. Ona hak ettiği gibi davranacaktım ve umuyordum ki bu ona, beni tamamen içine alırsa nelere sahip olabileceğini göstermeye yetecekti.

"Evet, kocasının onun başkaları için kek pişirmesini hoş karşılayacağını sanmıyorum."

"Lanet James." diye mırıldandı. Arka kapıya doğru bakmadan önce kıkırdıyorum, çünkü kapıdan hafif bir tıkırtı geliyor. Mac kapıyı açmak için ayağa kalktı. Bazen içeri girenler kaçmak için kapıyı kullanmaya çalışırlar.

binanın etrafında yürüyordu. Kapıyı açtığında, iri gövdesi kişinin üzerini örttü.

"Lanet olsun, Nora!" Mac sesleniyor ve adamın ona doğru yığılmasını izliyorum, ıslak sarı buklelerin kolunun üzerine düştüğünü gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Bastonum olmadığı için dizimdeki ağrıyı görmezden gelerek ayağa fırlıyorum ve koşuyorum.

"Aman Tanrım." Mac'in kollarında Kaitlin'in sıırıslıklam olmuş bedenine bakarken nefes alıyorum. Mac onu kaldırıyor ve dövme masasına yatırıyor.

"Battaniyeleri getirin!" Dükkândaki iki elimize bağııyorum.

Elimi titreyen yüzünde gezdirip yara var mı diye bakıyorum. Hiçbir şey göremiyorum, bu da beni daha da hasta hissettiriyor.

"Tatlım," diye fısıldıyorum, dudaklarımı soğuk başına bastırarak. Neden bu kadar üşüyor? Otoparktan buraya yürümek o kadar da uzak değil. Jamie'den havlu ve battaniyeleri alıyorum.

"Ön kapıyı kilitleyin, tabelayı kapatın ve arka kamerayı açın. Buraya nasıl geldiğini bilmek istiyorum." Fısıldıyorum. Ağladığında saçlarını kurutmaya başladım. Kafa derisine bakıyorum ve bir avuç saçının kopmuş olduğunu görüyorum.

"Bub," diyorum Mac'e sakince. "Arkadan eşofmanlarımı getir ve eğer eşofmanım yoksa-"

"Ürün rafından bir tane çekeceğim." Omzuma vuruyor ama ben sadece onaylıyorum ve daha samimi dövme randevuları için kullandığımız mahremiyet perdesini kapıp alanı kapatıyorum. Topuklarını tutup çıkarıyorum, birinin kırıldığını ve ayaklarının su topladığını fark ediyorum.

"Otur bebeğim." Mavi elbisesinin fermuarını açarken yumuşak bir sesle, elbisenin üzerinden düşmesine izin verirken ayağa kalkmasına yardım ediyorum. Onu ilk kez çıplak görüyordum. Neden? Neden bu ilk kez olmak zorunda? Gözlerim diken diken olurken dudaklarımı ağzımın içinde yuvarlıyorum. İç çamaşırı yok, kalçalarının ve göğüslerinin her yerinde kesikler, çürükler ve ısırıklar var, kasık bölgesine de keçeli kalemle "Domuz Kaltak" yazılmış. Kaitlin konuşmuyor, bana bakmıyor. Sadece önüne bakmaya devam ediyor.

"Abla." Mac'in yumuşak sesi beni gerçekliğe geri döndürüyor. Elim uzatıp kıyafetleri ondan alıyorum.

"Hidrojen peroksit," boğazımdaki kurbağayı temizliyor. "Ayrıca bant, gazlı bez ve ispiroya da ihtiyacım var." Yatağın üzerine bir battaniye sermeden önce Kaitlin'i kurulamayı bitiriyorum.

"Hadi tatlım, seni temizlememe izin ver." Onu yatırmadan önce şakağına bir öpücük konduruyorum, göğsündeki izleri temizleyip daha derin olanları sargıya alırken alt yarısının üzerine bir battaniye örtüyorum. Doktora gitmesi gerekecek. En son ne zaman tetanos aşısı oldu bilmiyorum ama bu biraz bekleyebilir.

Battaniyeyi göğsüne kadar çekip alt bölgesini açıyorum ve işte o zaman hasarın boyutunu görüyorum. Kusacağım ve sonra onun aletini kesip onunla boğacağım. Yine de bu bekleyebilir. Kendimi bölümlere ayırdığımı hissediyorum, bu orduda bir gerekliliktir.

Dövme malzemelerinin bulunduğu alet kutusuna doğru yürüyüp izopropil alkol ve birkaç pamuk ped alıyorum. Ona geri dönüp kesiklerini ve ısırıklarını sarmayı bitirdikten sonra bir pamuğu alkole batırıp karnının alt kısmındaki lekeyi çıkarma işine başlıyorum.

Soğuk ped ona temas eder etmez Kaitlin kırılıyor. Temizlemenin acıtmayacağını biliyorum, bölgede açık kesik olmadığından emin oldum. Ama sanırım o noktaya dokunmam onu şok halinden çıkarıyor. Bacaklarımı güçsüzleştiren ve ağırlaştıran çıgıllıklar atarken vücudu kasılıyor. Pamuğu bırakıp yüzüne doğru ilerliyorum, elimle ıslak saçlarını tarıyorum ve güzel gözlerinin içine bakıyorum.

"Shhh..." Onu okşamaya devam ederken mırıldanıyorum. "Nefes al bebeğim. İşte benim güzel kızım." Alnından öpüyorum ve geri çekilmek istiyorum ama buz gibi eli beni kavıyor.

"N-Nora..." Konuşmaya çalışırken vücudu titriyor. "O... Hayır dedim." Haykırıyor ve içimde kalan, akıl sağlığımı bir arada tutan ne kadar ip varsa o saniyede kopuyor. Onu göğsüme çektim ve kollarımı yumuşak bedenine doladım. Umudum, benim için onu terk ederse nasıl muamele göreceğini ona göstermekti. Dönme dolabın tepesinde onu öpmek istedim. Onu o mahalleden uzaklaştırmak, bir fırın açmasına yardım etmek ve aşık olmak istiyordum.

Artık bunların hiçbiri olamazdı. Onu kırdı ve bu yüzden onu öldürmek zorundayım.

On İkinci Bölüm

KAITLIN

I Kendimi bir kez daha zihnimden çekip çıkarırken irkiliyorum. Kara Dul'a gittiğimden beri üç gün geçti ve Nora eve dönmeme izin vermiyor. Onunla minderde mücadele ettiğimden değil-
ter. Dün James özür telefonlarına ve mesajlarına başladı. Bir ara neredeyse cevap verecektim ama Nora'nın yüzündeki ifadeyi görmezden gelemezdim. Sadece bu da değil, cevap vermek de istemedim. Gelecekte Nora ile aramızda ne olacağını bilmiyorum ama James ile kalamayacağımı biliyorum.

Ailem beni evlatlıktan reddedecek ama en azından hala hayatta olacağım. James çok sinirliydi ve ona hayır dediğimde, seks yapmak istemediğimi söylediğimde... Sanki James'in hala insan olan küçük parçaları ortaya çıktı ve bir canavara dönüştü, ben durması için çılgılık atarken beni aldı, tüm bunlar olurken gülüyordu...

"Junebug." Gözlerimi kırıştıyorum ve yüzüme bir fincan kahve tutan Nora'ya bakıyorum.

"Özür dilerim." Fısıldadım ve fincanı aldım. Mac ve Nora şimdilik evlerini değiştirmişlerdi, bu yüzden o ve ben Mac'in şehrin öbür ucundaki evinde kamp yapıyorduk. Bekâr bir adam için şaşırtıcı derecede güzeldi. Ağaçlardan başka hiçbir şeye bakmayan büyük pencereler, merdiven yok ve mutfak hayret verici. Başka zaman olsa orada yemek pişirmek isterdim.

"Bebeğim," diyor Nora yüzünü buruşturarak önümdeki sedirin üzerine oturuyor. Bacağı onu öldürüyordu ve bunun kısmen ihtiyacı olan tüm malzemelerle birlikte evinde olmamasından kaynaklandığını biliyordum. Bir de oturup dinlenmeyi reddediyordu. Eğer uyanıksa, bacağı açıktı ve sanki alarmdaymış gibi hareket ediyordu. Tetikte... Son üç gündür uyuduğunu sanmıyorum.

"Bebeğim, herhangi bir karar vermek zorunda değilsin ama gerçekten her şey hakkında konuşmalıyız." Nora planlarım hakkında onunla konuşmam için beni ikna etmeye çalışıyor ama ben bilmiyorum. Nereye gideceğimi, ne yapacağımı bilmiyorum. Param yok, arabam yok, hiçbir şeyim yok. Ondan fincanıma bakıyorum ve bulanıklaşmaya başlamasını izliyorum.

"Bebeğim hayır, ağlama!" Nora yanımdaki sandalyeye oturuyor ve beni göğsüne çekmeden önce fincanımı alıyor. Ona karşı hıçkırıklara boğuluyorum ve gömleğini sıkıca kavriyorum. Ne yapacağımı ya da nereye gideceğimi bilmiyorum. Tek bildiğim, onu yanımda istediğim.

* * *

James: Kaitlin, 3 gündür yoksun! Senden "hayattayım" mesajından daha fazlasına ihtiyacım var! Ya biri sana zarar verdiyse? Ben nereden bileyim? Üzerime o kadar çok stres yüklüyorsun ki, işim gereği buna ihtiyacım yok! Hastalarımın elimden gelenin en iyisini yapmama ihtiyacı var! Dikkatimin bu kadar dağılmasını kaldıramam! Nasıl bu kadar soğuk olabiliyorsun?

"Sikimi yalayabilir." Nora telefonumdan gelen mesajı okurken tükürdü. O gece için pijamalarını giyerken James bana bir mesaj gönderdi ve kendimi suçlu hissetmeye başladım, bu yüzden onu aramadan önce ona söyleme ihtiyacı hissettim.

"Ama dikkati dağınıksa," diye başlıyorum ve Nora bana bakıyor.

"Junebug, o seni manipüle ediyor. Bu narsisizm. O Seni gazla aydınlatıyor. "Ya biri sana zarar verirse", O sana zarar verdi. Ve her şey onunla ilgili. Onun stresi, onun işi, onun duyguları. İşte," telefonumu bana geri vermeden ve yatağa sürünmeden önce telefonuma hızla dokunmasını izliyorum. "Bunu ona gönder ve sonra telefonunu sessize al. Onunla konuşacak bir şeyiniz yok."

Gönderilmeyi bekleyen metne bakıyorum. Gönder düğmesine basmadan önce bir kez daha göz gezdiriyorum.

Ben: James, ben tamamen iyiyim. Eğer dikkatin dağıldıysa, bu senin hatan. Eve geri dönmeyeceğim. Hazır olduğumda seninle iletişime geçeceğim, o zamana kadar mahremiyetime saygı göster.

"Bunu ona söyleseydim dayak yerdim." Onun göğsüne uzanırken mırıldandım. Hırıltıyı duyuyorum ve hafifçe irkiliyorum. Nora gergin ve ben de sonunda ne yapacağından korkuyorum.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum gömleğine karşı usulca.

"Benimle ilgilendiğin için. Keşke tüm bunları senin başına açmasaydım, bunu hak etmiyorsun-" "Yeter Junebug." Nora vücudunu döndürüyor, böylece o ve ben yan yana, birbirimize bakıyoruz. Çok yorgun görünüyor ve bu benim

kalp ağrısı.

"Sana değer veriyorum, seni güvende tutmak için her şeyi yaparım. Her şeyi yaparım." Son kısmı zar zor duyuluyor ama yakalıyorum.

"Nora," diye nefes alıyorum, nasıl soracağımı bilemeden. "Nora, ne yapacaksın?" Sessiz ve uzun bir dakika boyunca bakışlarımı kaçırıyor. Çenesindeki kasların sıkılaşmasını ve bilincine ağır gelen her neyse onun üzerinde tepinmesini izliyorum. Gözleri benimkilerle buluşuyor ve ağzının kenarının şakacı bir gülümsemeyle kıvrıldığını görüyorum.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver bebeğim." Ayak parmaklarımın kıvrılmasına neden olan hırıltılı bir sesle mırıldanıyor. Konuşmak için ağzımı açıyorum ama hiçbir şey çıkmıyor. Başımı hafifçe sallıyorum ve ağzı bir anda benimkinin üzerinde. Yumuşak ama güçlü ağzını hissettiğimde neredeyse hıçkırarak ağlayacaktım. Kaygan dili giriş için yalvarırken dolgun dudakları benimkini tüketiyor. Ona anında erişim izni veriyorum ve elleri çenemi öyle bir şefkatle kavlıyor ki kalbim patlayacakmış gibi hissediyorum.

Neden? Neden onunla evlendim? Neden ailemin kiminle birlikte olacağıma karar vermesine izin verdim? Gerçi izin vermemiş olsalardı, şu an burada olmazdı. Benden çok daha iyi birini hak ediyor. Bu tür yükleri olmayan birini. Ama bu başka bir zaman düşünülecek bir konu. Tüm hayatımı başkalarını memnun etmeye çalışarak geçirdim ve yoruldum, çok yoruldum. Sadece burada, şu anda, Nora'yla olmak istiyorum.

"O-Oh Tanrım!" Elinin pijamalarımın arasından hassas noktamın üzerinde gezindiğini hissettiğimde nefes nefese kalıyorum.

"Eğer hazır değilsen..." Diliyle lobuma dokunmadan önce kulağıma mırıldanıyor. "Sadece söyle Junebug, seni iyi hissettirmek istiyorum, çok fazla olduğu anda bırakıyorum." İşte yine mükemmel olmaya başladı. James'in beni zorlamasının üzerinden üç gün geçti. Bir yanım tekrar dokunulmaya hazır olduğum için iğreniyor,

diğer kısmı ise bunu yapmanın arındırıcı olduğunu hissediyor. Kafamın içinde çok fazla kalmış olmalıyım çünkü Nora başını geri çekiyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Durabiliriz bebeğim."

"Hayır!" Neredeyse bağıracaktım. "Lütfen," diye fısıldıyorum usulca. "Seni istiyorum... Sadece... daha fazla konuşmak yok, tamam mı?" Nora dudaklarımı tekrar yakalamadan önce bana bilmiş bir bakış ve yumuşak bir gülümseme atıyor. Elinin vücudumda gezindiğini hissediyorum ve pijama pantolonumun içine girerken dudaklarımdan küçük bir inilti kaçmasına izin veriyorum. Usta parmakları klitorisimi kızdırmaya başlarken dili ağzıma giriyor.

Eline karşı gıcırdarken ağzına doğru inliyorum.

"Seni tatmak istiyorum Katie." Nora pantolonumu indirmeye başlarken pantolonunu indiriyor. Gerginim, ilk kez beni tatmasına izin veriyorum. Tadım iyi mi diye endişelenmeye başlıyorum, yeterince yumuşak mıyım? Ya beğenmezse-

"Katie," Nora'nın sert sesi beni sarmalımdan çekip çıkarıyor. "Gerginsin. Konuş benimle tatlı kız." Sürünerek üzerime doğru geliyor. Künyesi atletinden düşüp göğsüme takılıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum. Nora zinciri çıkarıp komodinin üzerine koyduktan sonra karanlık bakışlarını tekrar bana çeviriyor.

"Konuş bebeğim." Konuşmaya başlıyorum ama kırılan camın gürültüsünü Sam'in havlama ve hırlama sesleri takip ediyor ve ikimiz de irkiliyoruz. Nora'nın yataktan yuvarlanışını izliyorum ve tekrar ayağa kalktığını görmeden önce bir silahın kayma sesini duyuyorum.

"Olduğun yerde kal." Fısıldayarak beni odada bıraktı ve kapıyı kapattı. Nefesimi sessiz tutmaya çalışıyorum ama kalbimin hızlı atışı da bir o kadar gürültülü. 911'i aramalı mıyım?

"Sam! *Voran!*" Nora'nın Sam'e komut verdiğini belli belirsiz duyuyorum ama ona ne söylediğini bilmiyorum. Neden bu dil Almanca olmak zorundaydı ki? Sam yürürken tırnaklarının ahşap zemine vurduğunu duyuyorum ve sonsuzluk gibi gelen bir sürenin ardından Nora'nın sesi nihayet duyuluyor.

"Güvende Junebug!" Kapıya koşup açıyorum ve ne olduğunu görmek için oturma odasına gidiyorum. Nora sehpanın üzerinde oturmuş dizini ovuşturuyor, onu protezden çıkarmam gerekiyor. Onu bir kâğıda bakarken gördüm, yanında da bir tuğla vardı.

"Nora?" Ona doğru yürürken usulca sordum.

"Dur!" Gözlerini kocaman açarak emrediyor. Panik içinde ona bakarken donup kalıyorum.

"Yerde cam var ve sen yalınayaksın. Sadece... orada kal." Hareketlerinin sarsıldığını ve neredeyse sakarlaştığını izlerken dudağımı gergin bir şekilde çiğniyorum. Yine bir geçmişe dönüş mü yaşıyordu? Kapının yanında bir çift spor ayakkabı görüyorum. Mac marka ve bana yaklaşık sekiz numara büyük ama onları giyip süpürgeyi almaya gitmeden önce notu düşürdüğü masaya doğru yürüyorum. Üzerinde ne yazdığını görüyorum ve anında midem bulanıyor.

***Kaçamazsın çavuş.
Artık senin hakkında her şeyi
biliyorum. Yarın öğlen 1'deki
terapinin tadını çıkar. Sonrasında
belki hasret gideririz.
Sam'i de yanında getir.***

Nora elinde süpürge ve faraşla geri geliyor ama beni görünce olduğu yerde duruyor. Uzun bir süre birbirimize baktık ve sonra sanki aklımı okuyabiliyormuş gibi dudaklarını büzüp bana ters ters baktı.

"Hayır." Beni işaret ederek söylüyor.

"Hayır, ne?" Fısıldıyorum ve o başını sallıyor.

"Kaitlin," diye uyarıyor, toz tavaşını bırakarak. "Beni terk etmeyeceksin."

"Ne de-"

"Ne dedim ben?" Bağırıyor ve istemsizce sinmeme neden oluyor. Yüzümün önünde duran ellerimin arasından bakıyorum ve onun heyecanını görüyorum. Utanç mı? Acı mı?

"Junebug," Bana doğru yürüyüp yüzümü avuçlarken sesi çatlıyor. "Bebğim, özür dilerim." Fısıldayarak beni göğsüne bastırıyor.

"Benim yüzümden senin, Sam'in ya da Mac'in zarar görmesini istemiyorum." Başımın üstünü öperken ona doğru ağlıyorum.

"Katie, benim tatlı kızım." Kucaklamadan çekiliyor ve ona bakmam için yüzümü kavırıyor. "Beni incitebilecek tek şey seni kaybetmek." Beni tekrar kucağına çekerken ellerine hıçkırarak sarılıyorum. Eğer James'i ortadan kaldırıyorsa ruhumu şeytana bile satabilirim.

On Üçüncü Bölüm

NORA

M Ac ellerini kirli yüzüne sürerken başını sallıyor. "Bu şimdiye kadarki en aptalca fikrin."

Ona kuru bir kahkaha attım. "Bilmiyorum, o zamanı hatırlıyor musun? orduya yazıldım ve bacağım havaya uçtu?" Evimin ön verandasında oturup sokağın karşısındaki James'in evine bakarken söylediklerimde hiçbir anlam bulamıyor.

"Yakalandığında, ki yakalanacaksın, kimse seni kurtaramayacak Nora." Ses tonu, üç saat önce buraya geldiğimden beri olduğu gibi yalvarır gibiydi. Kaitlin'in doktor randevusu vardı ve orada olmamaktan pek hoşlanmasam da burada olup onu izlemem gerekiyordu.

"Kurtarılmaya ihtiyacı olan ben değilim Mac." Sam ayaklarımın dibinde sızlanırken sakince söylüyorum. Kardeşime dönüp bakmadan önce başını okşuyorum.

"Seni seviyorum bok kafa." Ona yorgun bir gülümseme veriyorum ve o da gözlerini kaçırıyor. Mac her zaman daha hassas biriydi.

"Ben yaparım." Fısıldıyor ve ben başımı sallıyorum.

"Hayır, bu senin kızın ya da senin kavgan değil. Junebug ve Sam'e iyi bak, tamam mı? Ne olursa olsun, onları güvende tut. Şimdi git ve kızımı benim için al."

"Peki senin hangi cehennemde olduğunu sorduğunda ona ne diyeceğim?" Nefes nefese kaldım ve merdivenlerden inerken yüzümü buruşturdum. Ona dönüp bakıyorum ve künyemi çıkarıp ona doğru fırlatıyorum.

"Kalmayacak." Sonra arkamı dönüp ağabeyime bakmadan eve doğru ilerliyorum, belli belirsiz Sam'e kalmasını söylediğini duyabiliyorum. Gergin olmayı bekliyordum ama hayatımda hiç bu kadar sakin hissetmemiştim.

* * *

Evin arka tarafına doğru yürürken sürgülü kapıyı deniyorum ve kayarak açıldığında gözlerimi deviriyorum. *Anlaşıldı*. İçeri giriyorum, kapıyı kapatıp kilitledikten sonra yıkılmış evin etrafına bakıyorum. Kırılmış mobilyalar, duvarlarda delikler, taşan bulaşıklar. Katie bir haftadır değil de aylardır yok sanırsınız.

Bir kapının kapandığını duyuyorum ve James'in sesi kulağıma geldiğinde bir duvarın arkasına saklanıyorum.

"Orada mı?" Telefonda konuştuğu kişiye soruyor. O anda hastaneden birinin ona Katie'nin kontrol için orada olduğunu söylediğini anlıyorum, ziyaretinin gizli kalması gerektiği söylenmesine rağmen. Hemen Mac'e mesaj atıyorum.

Ben: Açlıktan ölüyorum, acele et yemek getir! Hemen!

Telefonu cebime geri koyuyorum. Mac'in onu güvenli bir yere götüreceğini biliyorum. James bu evden asla çıkamayacak, bundan emin olacağım.

Duvarın arkasından bakıyorum ve onu mutfakta, hâlâ telefonla konuşurken görüyorum. O zaman tezgahı fark ettim. Dev bir kapta iz tozu. Yaş köpek mamasına karıştırdığı toz fare zehiri. Kimin için olduğunu anladığımda vücudum buz kesiyor. Benim tatlı, nazık devim, Sam. Onu zaten yok edecektim ama şimdi daha kötüsü olacak. Onu yok edeceğim.

James aramayı bitirirken giydiğini fark etmediğim eldivenleri çıkarıyor ve diğer hattaki kişiye bu gece Kaitlin'i göreceğini söylüyor. Kendi eldivenlerimi giyiyorum ve telefonun kapandığını ve James'in ellerini yıkadığını öğrendikten sonra arkasından gizlice yaklaşıp tezgahtan bir bıçak alıyorum.

Bıçağı sağ eline sapladıktan sonra çevirip çekerek çıkardığım sırada dönüp beni fark ediyor.

James neredeyse tatmin edici olan korkunç bir çığlık atar. Ruhunu temizliyor. Dizlerinin üzerine çöküşünü, titreyen kanlı elini tutuşunu ve hıçkıra hıçkıra ağlayışını izliyorum.

James bana bakıyor, gözyaşları ve tükürük yüzüne akıyor.

"Seni lanet olası amcık! Beni mahvettin!" Kükrüyor ve ben kıkırdamaktan kendimi alamıyorum.

"Oh Jimbo, sen ve ben, daha yeni başlıyoruz tatlım." Kafasının arkasını kavrayıp dizime çarpmadan önce ona sırtıyorum. Lanet olsun acıyor ama bu çıtırtı o kadar bağımlılık yapıyor ki tekrar yapmak zorundayım.

"Woo!" Kanlı yüzüne sırtırken bağıyorum. "Dostum, sen de hissediyor musun? Şu anda aramızda gerçekten bir enerji hissediyorum." Yavaşça ayağa kalkmasını izliyorum, gözleri şişmeye başlamıştı bile.

"Bunu sana ödeteceğim." Kanını yüzüme tükürüyor, silmek için hareket etmiyorum. Sağlam elini denge için tezgâha yaslarken bana kırmızı lekeli bir gülümseme veriyor. "Devam et amcık, en kötüsünü yap. Çünkü sakat kışının işi bittiğinde, seni hapse attıracağım ve sonra o aptal itini öldüreceğim, tüm bunları o orospunun amını kanayana kadar sikerken yapacağım."

Dengesini bozan bir gülümsemeyle patlamadan önce bir saniyeliğine ona hırlıyorum. Bir anda bıçağı tekrar kaptım ve tezgahın beni daha fazla ilerlemekten alıkoyduğunu hissedene kadar eline sapladım.

"Komik olan şu ki," diyorum çığlığı üzerine bıçağı çıkarırken. "Gerçekten de buradan canlı çıkmaya izin vereceğimi düşünüyorsun."

"Beni öldüremezsin!" Geri çekilirken çığlık atıyor.

"Çok daha azı için çok daha fazla masum insan öldürdüm Jimbo." Ona doğru attığım her adım, aramıza mesafe koymaya çalışırken geriye doğru attığı bir başka adım oluyor. Sırtını duvara dayadı ve onu yakaladığımı anladım. Cebime uzanıp buraya gelmeden önce oraya sokuşturduğum para kablosunu çıkarıyorum. Silahımı getirmedim, hızlı ve etkili olduğu kesin. Ama aynı zamanda gürültülü ve meraklı komşuların polisi aramasını istemiyorum.

Üzerine atlayıp ipi boynuna dolamaya hazırlanırken bacağımda keskin bir acı hissediyorum. James'in tekmesi protezimin olduğu dizime geldi ve beni yere düşürdü. Ben daha gözümü kırpmadan üzerime atlıyor, iri, kanlı elleri tüm gücüyle boğazımı sıkıyor. Bu senaryo için eğitim almış ve sayısız kez yaşamış biri olarak kaçmaya çalışıyorum ama saçımdan tutup yüzüme yumruk atıyor ve yaralı elleri yanağıma temas ederken çığlık atıyorum.

Başımı tekrar tutup fayansa çarpıyor ve yıldızları görmeme neden oluyor. Kendimi toparlarken onu tokatlayarak uzaklaştırmaya çalışıyorum ama o gülüyor

ve tekrar yapar.

"Seni hemen şimdi becermeliyim, belki o zaman yerini bilirsin." Ayağa kalkıp yan tarafıma tekme atmadan önce bana tekrar tükürüyor. Homurdanıyorum ve uzaklaşmaya çalışıyorum ama ayağını protezimin üzerine koyuyor.

"Gerçekten buraya gelip beni öldürebileceğini mi sandın?" Beni tekrar tekmelerken alay ediyor, bu sefer çığlık atıyorum ve yemin ederim sanki bundan sertleşiyor gibiydi. Katie'nin gördüğü bu muydu? Adam onu döverken ve tahrik olurken burada korku içinde mi yatıyordu? Bu düşünce içimde başka bir ateş yakmaya yetti. Beni tekrar tekmelemeye başladığında ayağını yakaladım ve beline sarıldığım gibi bir bükülme hareketiyle onu yerde çeviriyorum. Beni tutup fırlatmaya çalışıyor ama ben geri çekilip yüzüne çapraz bir yumruk atıyorum. Kafamı kaldırdığımda toz fare zehiri dolu kovayı gördüm. Uzanıp kovayı deviriyorum ve içindekiler yüzüne dökülüyor. Geriye sıçrayıp atletimi yırtıyorum ve tozlar havada uçuşmaya başlarken yüzüme sarıyorum.

Körlemesine sürünerek mutfığa ve sürgülü kapıya gittim. I uzanıp kilidi açıyorum ve gömleğimi çıkarıp temiz havayı solumadan önce kapıyı açıyorum. Arkama bakıyorum, James yerde hareketsiz yatıyor, kafası tamamen fare zehiriyle kaplı. Onu bu kadar hızlı öldüreceğini düşünmezdim ama ne bileyim. Titrek bir nefes alırken başımı kapı çerçevesine yaslıyorum.

Yakında bir arama yapmam gerekecekti, eğer yapmazsam Katie şüpheli olacaktı.

Bölüm On Dört

KAITLIN

"W İşte o!" Mac'i iterken çığlık atıyorum ama o yerinden kımıldamıyor. Dakikalar önce kontrolümden ve beni hastanede tutma girişimi olduğunu düşündüğüm şeyden sonra hastaneden çıktım.

James gelene kadar o odadaydı. Yine de emin olamıyorum. Ama dışarı çıktığımda Nora'nın burada bekliyor olmasını bekliyordum.

Sam kamyondayken Mac olmaz. "Katie,"

"Bana Katie deme!" Onu tekrar iterek tersliyorum. "Onun peşinden gitti, değil mi?" Gözleri yumuşuyor ve bana hafifçe başını sallıyor. Kalbim daha çok çarpıyor ve kulaklarım çınlıyor.

"Bizimle nerede buluşacak?" Fısıldıyorum, korku vücudumda dolaşüyor. Mac bana elini uzatıp onun künyesini gösterdiğinde kanım donuyor.

"Hayır." Onları alırken nefes alıyorum ve metale kazınmış ismine bakıyorum. Gözleri kırmızı çerçeveli Mac'e bakıyorum.

"Mac," Sesim çatlıyor. "Bunu tek başına yapmasına izin vermeyeceğim."

Bana baktı, kaşlarını kaldırdı. "Katie, eğer gidersen tutuklanacaksın. Nora, hayatını bir hapisanede geçirdiğini biliyor, seni seviyor ve özgür olmanı istiyor." Künyesini sıkıca kavrayıp ona ters ters bakarken alt dudağım titriyor.

"Onu bırakmayacağım." Zorla ifade ediyorum. "Ya bana yardım edersin ya da anahtarları verirsin."

* * *

Evimin önüne geldiğimizde içimi bir bulantı dalgasının kapladığını hissediyorum. Bu eve en son geldiğimde James... hayır, şu anda bunu düşünemem. Kamyonetten inip ön kapıya doğru yürüdüm. Kapı kilitliydi ve anahtarım yoktu. Merdivenlerin dibinde duran Mac ve Sam'e dönüyorum.

"James her zaman veranda kapısını kilitlemeyi unutuyor." Onların yanından geçip büyük evimin etrafında koşarken söylüyorum. Bakmaktan nefret ettiğim bahçeden geçip kapıdan içeri giriyorum ve olduğum yerde kalakalıyorum.

"Nora!" Yarısı avluya düşmüş, baygın bedenini gördüğümde haykırıyorum. Ona doğru koşuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum ancak bacaklarının üzerinde yatan figür karşısında dehşet içinde ağzımı kapatıyorum. James onun üzerinde büyük bir kan gölünün içinde yatıyordu. Normalde bronz olan teninin gri görünümü olmasa, kanın ona ait olduğunu bilemezdim.

Kocam öldü.

İçimde bir boşluk hissediyorum. Üzgün değil, kızgın değil, mutlu değil. Sadece... boşluk. "Lanet olsun." Mac'in nefesi beni transımdan çıkardı ve

Onu.

"Sam'i geride tut." Nora'ya bakarken söylüyorum. Koluna dokunup onu sıkıyorum.

"Uyan bebeğim," diye yalvarıyorum, gözlerim acımaya başlıyor. Bunların hepsi benim suçum. O lanet keklerle onun evine hiç gitmemeliydim.

Nora kıpırdanmaya başladığında en zayıf iniltiyi duyuyorum. Nefes nefese kalıyor ve geri çekilmeye çalışıyor ama omuzlarını tutuyorum.

"Nora," diyorum zorla, böylece bana odaklanabilecek. "Bana bak." Dikkatini bana çevirmeden önce puslu gözlerini birkaç kez kırptırıyor. Farkına varıyor ve benden kardeşine doğru bakıyor.

"Bir planımız vardı." Hırlıyor.

"Onu ben zorladım. Mac'i rahat bırak." Sakince ifade ettim ve gözlerini devirdi. Kimse o devri bir şey yapmaya zorlayamazdı.

"Buradan çıkman gerek." Nora doğrulmaya çalışırken inliyor. "Polisi aramam gerek."

Başımı sallayarak, oturmasına yardımcı olabilmemiz için bir veranda sandalyesi çekiyorum. Sam bize doğru yürümeye başlıyor ve Nora ona oturmasını ve kalmasını emrediyor.

"Var..." Kendini sandalyeye doğru kaldırırken homurdanıyor. Protezinin kayıp olduğunu fark ettim. "Her yerinde toz fare zehri var."

Orada. Sam'in bana ya da kapıya yaklaşmasına izin verme."

Gözlerimden yaşlar süzülürken Nora'ya bakıyorum. "Sana yardım etmeme izin ver." Yalvarıyorum. "Temizlik konusunda gerçekten iyiyimdir." Şaka yapmaya çalışıyorum, Nora yüzünü buruşturup yan tarafını tutmadan önce bana küçük bir kahkaha atıyor.

"Tatlı kızım, bunu temizlemek diye bir şey yok. Ve öyle olsa bile... onun pisliğini temizlemeyi bıraktın ve benden sonra temizlik yapmayacaksın. Defol buradan Junebug-"

"Gerçekten o kadar soğuk olduğumu mu düşünüyorsun?" Ona ters ters bakarken sesim çatallaşıyor. "Oh Nora, beni korumak için hayatını ve özgürlüğünü riske attığın için teşekkürler, hoşça kal." Bakışlarının ahşap güverteye odaklanmasını izliyorum. "Beni gerçekten bu kadar az mı düşünüyorsun? Kendini?"

Karanlık bakışları benimkileri buluyor ve bir damla gözyaşının yanağından aşağı süzülüşünü izliyorum. "Ben hak ediyorum-"

"Mutlu, rahat ve yalnız olmamak için." Sıkılmış dişlerimin arasından haykırıyorum. Nora'nın gözyaşları akmaya devam ediyor, titrek bir nefes alırken alt dudağı titriyor.

"Katie..."

"Yalnız kalmayı hak etmiyorsun." Tekrar araya giriyorum. "Yurtdışında ne olduğu umurumda değil, taşıdığın suçluluk duygusu umurumda değil, bu konuda yalnız kalmana izin vermeyeceğim. Sana aşık oluyorum Nora ve bu itirafın bu şekilde ortaya çıkmasını istemezdim ama işte böyle. Sen beni korudun, ben de aynısını yapacağım. İstesen de istemesen de."

Nora benden Mac'e, sonra da eve bakıyor. "Yakalanmadan her şeyi temizleyip onu ortadan kaldırma şansımız sıfır Junebug. Eninde sonunda insanlar soracak. Ve seni taciz ettiği ortaya çıktığında, iki ile ikiyi bir araya getirmek için dahi olmaya gerek kalmayacak."

Bir inilti hepimizi şaşırtıyor ve James'in bacağının seğirdiğini görmek için bakıyorum. O... ölmemiş mi? Nora'nın itirazlarına rağmen kapıya doğru yürürken gözyaşlarımı silmek için gözlerimi birkaç kez kırıştırıyorum. Kapıyı kaydırarak tamamen açtım ve bir zamanlar evim olan enkazın etrafına baktım. Şimdi evliliğimiz için mükemmel bir simge olması ne garip. Dışarıdan üst sınıf ve cilalı, içeriden zehirli bir felaket. Tezgahları ve yerleri kaplayan tozu fark ettim, Nora'nın bahsettiği zehir bu olmalı.

Seğiren adama doğru yürüdüm ve tanınmaz haldeki yüzüne baktım. Yüzü kan içinde ve şişmiş, iki eli de kanıyor ve korkunç bir hırıltı çıkarıyor.

"James." Sesim onu susturuyor. Sanki tutmamı bekliyormuş gibi elini uzatışını izliyorum. Yapmıyorum, o benim rahatımı hak etmiyor. Bana yaşattıkları için yavaş ve acı dolu bir ölümden başka bir şeyi hak etmiyor. Arkama bakıyorum, Nora sandalyede oturmuş, dikkatle bana bakıyor. Yine de bunu hak etmiyor. İşte bu nedenle kocama dönüyorum ve ona bakıyorum.

"Seni hastaneye götüreceğim." Mac'e bakarken usulca söyledim. "Mac, onu arabasına bindirmek için yardıma ihtiyacım olacak. Nora'nın neredeyse ihanete uğramış gibi görünen yüzünün düşüşünü izliyorum. Mac onun omzunu sıvazlayarak eve giriyor ve adamı kolaylıkla yakalıyor. Mac onu taşıırken hiç de nazik davranmadığı için James hırıltılı bir çığlık atıyor.

"Kapa çeneni ve sana yardım ettiğimiz için minnettar ol." Ona homurdandım. "Bu senin bana gösterdiğinden daha büyük bir saygı." Ön kapının yanındaki tezgâhtan anahtarları alıyorum ve Mac'in James'i arabanın arka koltuğuna oturtmasına yardım ediyorum. Sürücü koltuğuna oturmak üzereyken Mac'in eli beni durduruyor. *Nora'ya ne diyeceğim* der gibi bir bakış attı.

Yumuşakça gülümsüyorum ve elini okşuyorum. "Onu ben seçtim Mac. Onu yakında göreceğim, söz veriyorum. Git ona iyi bak." Mac uzaklaşmadan önce başını salladı. Sürücü koltuğuna tırmanıp arabayı yoldan çekmeden önce derin bir nefes alıyorum.

On Beşinci Bölüm

NORA

S onu seçti.

Yaptığım onca şeyden sonra. O hasta orospu çocuğunu aldı ve beni terk etti.

"Kesin şunu." Mac bizi şehrin dışında bir hastaneye götürmeye devam ederken emir verdi. Onunla kavga etmek istedim ama açıkçası fiziksel ve duygusal olarak canım yanıyordu. Şu anda bir ton ağır kesici iyi gelirdi.

"Neyi durdurayım?" Pencereden dışarı bakarken homurdanıyorum, yağmur arabaya vurmaya başlıyor ve uzaktan gök gürültüsü geliyor.

Mac küçük hastaneye girerken, "Senin kışını kurtarmaya çalışıyor," diye iç geçirir. "Seni yakında göreceğine söz verdi. Seni seçeceğine söz verdi. Biraz inancın olsun."

Arabayı girişe yanaştırdığında iç çekiyorum. "Bub," konuşurken sesimin çatlamasından nefret ediyorum. "Onun başının belaya girmesini istemiyorum."

Mac önlüklü birini bana yardım etmesi için işaret ederken bacağımı okşuyor. "Dinle, bence Katie'ye biraz daha fazla kredi vermeliyiz. Onun koruyuculuğunu yapmak zorunda kaldığını biliyorum ama Nor, onu doktordan aldığımdaya görmedin. O güçlü bir kadın ve bence bu yanının uyanmasına yardımcı olmak için senin gibi güçlü bir kadın gerekti. İnançlı ol kardeşim." Onu dinlemek istemiyorum. Bana geri dönmeyebileceğini düşünmenin acısından kendimi kurtarmak için şimdi kapanmayı ve içime kapanmayı tercih ediyorum. James onu her seferinde kalması için manipüle etmeyi başarmıştı, şimdi neden farklı olsun ki?

* * *

KAITLIN

James'i görmek için hemşireyi takip ediyorum. Saatlerdir bekleme odasındaydım ve şimdi, gece yarısını biraz geçe, James nihayet onu görmeme izin verecek kadar stabil hale geldi. İçeri girdiğimde James yatakta yatıyordu, yüzü ve elleri bandajlıydı ve birkaç makineye bağlıydı.

"Doktor birazdan sizinle konuşmak için gelecek Bayan Chambers." Hemşire Kimmy'nin söylediği gibi. Kimmy'yi hatırlıyorum. Yirmili yaşlarının başında, zayıf, iri göğüslü ve sarı saçlıydı. James, katılmaya zorlandığım bir Noel partisinde onunla seks yapmıştı. Daha sonra, elbisemin içinde sürtük gibi göründüğüm ve diğer sur-geonlardan birinin benimle "flört etmesine" neden olduğum için ondan tokat yemiştım.

"Teşekkür ederim." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum ve o ve diğer hemşire odadan çıktıktan sonra James'e doğru yürüyorum. Uyanıktı, hâlâ açılabilen tek gözü doğrudan bana bakıyordu. Konuşmasını imkânsız kılan bir tür solunum makinesine bağlı.

"Selam James." Ona gözlerime ulaşmayan küçük bir gülümseme veriyorum. Hafifçe kıkırdarken yavaş bir nefes alıyorum. "Ne düşündüğünü biliyorum. Tipik Kaitlin modasına uygun olarak, benim buraya evcilik oynamak için geldiğimi düşünüyorsun. Sana bu işi çözebileceğimizi söylemek için. Ama değilim."

Kaşının hafifçe kalkışını izliyorum.

"Çok yorulduğum James. Yalanlardan, aldatmalardan, tacizlerden çok yorulduğum. Bu şekilde bitmesini istemedim ama ikimiz de biliyoruz ki sen asla durmayacaktın." Ona bakarken hayal kırıklığı içinde dilimi dudaklarımda gezdirdim. Şişmiş ve dövülmüştü ama o bakışı biliyorum. Bu bir uyarı bakışı ve ne kadar zamandır bilmiyorum ama ilk kez beni rahatsız etmiyor.

"İşte teklifim. Pazarlığa açık değil, o yüzden denemeyin bile." Ağzındaki tüpe bakıyorum ve sırtıyıyorum.

"Sanırım gerçekten yapamazsın." Onun üzerindeki güç sarhoş ediciydi. Ondan üstün olacağımı, taleplerde bulunanın ben olacağımı hiç düşünmemiştim.

"Boşanıyoruz." Kararlı bir şekilde söylüyorum, bunu söylemek iyi hissettiriyor. "Hiçbir şey istemiyorum. Para yok, o evden hiçbir şey yok, araba yok,

tek bir şey bile...hariç." Yavaşça fısıldarken yüzüne yaklaşmak için eğildim.

"Nora ve ben ortadan kaybolacağız. Bizi aramayacaksın, kimseye bir şey anlatmayacaksın. Bildiğiniz kadarıyla bir ilişki yaşadım ve kaçtım, aptal suratınızı kurtarmak için ne söylediğiniz umurumda değil. Ama biz gidiyoruz ve sen bugün hakkında kimseye tek kelime etmeyeceksin. Eğer biri ne olduğunu sorarsa...." Tek gözünün içine bakarken içimi mide bulandırıcı bir his kaplıyor.

"Onlara merdivenden düştüğünü söyle." Gözlerini devirmesini izledim ve omuz silktim.

"Biliyorum, tüm bunları açıklamak zor," diyerek kırık bedenini işaret ediyorum. "Düşmeye. İsterseniz bir doktora merdivenlerden düşerek nasıl vajinal travma geçirdiğimi açıklamaya çalıştığınızı hayal edin. Evliliğimiz boyunca verdiğim en iyi karar o sabah haplarını almaktı."

Tek gözünün kocaman açıldığını ve kalp atışlarının hızlandığını görüyorum. Ona sırtıyorum. "Evet, üzerinde kontrol sahibi olacağın bir dünyaya bir bebek getirmiyordum. Hiç şansın yok. Şimdi işimize dönelim. Hiçbir şey istemiyorum, ortadan kaybol ve hayatına devam et, elbette cerrahlık kariyerin sona erdi ama başka bir şey bulacaksın." Elimi umursamazca salladım. "Asıl soru, bir anlaşmamız var mı? Eğer yoksa, bu da sorun değil. Eminim seni daha önce olduğun yerde bırakmayı tekrar gözden geçirebiliriz." Bakışları uzun bir süre çok yoğun ama geri adım atmıyorum. Ben de ona ters ters bakıyorum ve sonra, şaşırtıcı bir şekilde, James göz kırpmıyor ve bana küçük bir baş selamı veriyor. Ben de başımı sallarken yüzümdeki şok ifadesini gizlemeye çalışıyorum.

"Biraz terapi al ve bir daha evlenme James." Dönüp odadan çıkarken hayatımda ilk kez kendimi hafiflemiş hissettiğimi belirtiyorum.

Sonsöz

NORA

BOSTON, MA - 2,5 YIL SONRA

"K Atie! Geç kalacaksın!" Siyah kot pantolonumu aşağı sarmadan önce protezimi takarken sesleniyorum. Yemek kabını çıkarmak için mutfağa doğru yürürken bastonumu Sam. elime alıyorum.

"Dinle," köşeyi dönerken sıkıntıyla nefesini duyuyorum. "Fırın benim, geç kalamam." Botlarını giymek için kanepeye doğru sevimli paytak yürüyüşünü yapan yedi aylık hamile karıma gülümsüyorum. Bana bakmadan önce hayal kırıklığı içinde homurdanıyor.

"Nora!" Sızlanıyor ve ayağını kaldırıyor. "Yardım et." oraplarını ve botlarını giymesine yardım etmek için yanına gitmeden önce Sam'in yemek kabını yere koyarken gülüyorum.

"Hiç komik değil." Suratını asıyor. "Ailenizin canavar genlerini taşıyorum. Bir balina byklğndeğim."

"Ama çok seksi bir balina." Ayağa kalkmasına yardım etmeden önce şakacı bir şekilde koluma vurduğunda gülüyorum ve o ve ben arabaya doğru gidiyoruz, Sam de yedekte.

Küçük, şirin çiftlik tarzı *evimizden* ayrılıp Boston sokaklarında ilerlerken, hayatımın ne kadar farklı olduğuna inanamıyorum.

Katie, James ile olanlardan sonraki sabah geri geldi ve bana boşandığını, fakir, evsiz ve her zamankinden daha mutlu olduğunu söyledi.

Boşanma hepimizin beklediğinden daha hızlı gerçekleşti. James sözünü tuttu ve bu kez ona acı ektirmedi. Ve polise birinin evine girip onu soymaya çalıştığını söyledi. Böylece bir kahraman gibi çıktı ve şimdi cerrahi danışman olarak alışıyor. Son duyduğumuzda ellerinde sadece yüzde yirmi beş hareket kabiliyeti vardı. Hiçbirimiz gözyaşı dkmedik.

Boşanma kesinleşir kesinleşmez Katie'ye en abartılı ve sevimsiz şekilde evlenme teklif ettim. Onu dansa götürdüm, sonra at arabasına bindirdim ve gideceğimiz yere vardığımızda - çiçeklerle ve pırıltılı ışıklarla kaplı bir ardak, önceden hazırladığım ve üzerinde küçük bir elmas bant bulunan ilekli limonatalı bir kek çıkardım.

Katie defalarca "evet" diye bağıırken ağladı ve gecenin geri kalanını ışıklar altında dans ederek geçirdik.

Yaklaşık iki yıl önce Katie ve ben taşınmaya karar verdik. Ona nereye gitmek istediğini sorduğumda ülkenin diğer ucuna dedi ve biz de soluğu Boston'da aldık. Mac'le birbirimizi çok özlememiz altı ay kadar sürdü ve o da Black Widow'u satıp burada ikimizin de sahibi olduğu yeni bir yer açtı. Katie geçen yıl düğünümüzden hemen sonra kendi fırınına açtı ve çok başarılı oldu.

Ve en iyi kısmı?

Dövme dükkanında tam karşımda oturuyor. Katie anne olmak istiyordu ve uzun uzun konuştuktan sonra ona benim de ebeveyn olmaya hazır olduğumu söyledim. Yine de itiraf etmeliyim ki, ilk turun tutacağını düşünmüyordum, yıllarca süren deneme hikayeleri duyarsınız. Katie çok şanslıydı ve kardeşim de bebeğin bizim DNA'mızı paylaşması için gönüllü olarak bağışta bulunma nezaketini gösterdi, çok da önemli değil, o ve ben ileride evlat edinmeyi de planlıyoruz.

Üç yıl önce kendimi hiç kimseye açılırken, birine değer verirken görmemiştim. Özellikle de evli bir kadına. Ama gözlerimiz buluştuğu an, boku yediğimi anladım. Tüm bu hikâyeyi dışarıdan birine anlatacak olsaydım, Katie'yi kurtarabilmiş olmamın şaşırtıcı olduğunu söylerdi. Ama gerçek şu ki, o beni kurtardı. Kusurlarımın ve yaralarımın ötesine baktı. Karanlık günlerimde bana yakın durdu ve kötü günlerimde de hala öyle. Nazik, sabırlı ve anlayışlı biriydi ve sonsuza dek Katie'nin beni kurtaran kişi olduğunu söyleyeceğim.

"Pekâlâ, bu akşam doğumdan sonra akşam yemeği planımız olduğunu unutma, ne?" Katie arabadan inmek için çantasını alırken soruyor.

"Sizi seviyorum, ikinizi de." Elimi karnının üzerine koyarken söylüyorum. Bana sıcak bir şekilde gülümsüyor ve dudaklarımı öpüyor. "Biz de sizi seviyoruz, şimdi oğlunuz yemek için çılgık atıyor, bu yüzden fırından çıkan ilk düzine kadar kurabiyeyi yemeye gidiyorum. Öğle yemeğinde görüşürüz."

Yüzünde bir gülümsemeyle işe gitmesine izin vermeden önce onu bir kez daha öpüyorum. Kapıya geliyor ve içeri girmeden önce dönüp bana bir öpücük konduruyor.

Bu noktaya gelebilmek için yaşadığım her şey için, ona sahip olduğum ve ikimizin de hayatlarımızı istediğimiz gibi birlikte yaşayabildiğimiz için çok minnettarım.

Mutlu, rahat ve yalnız değil.

Son

Teşekkür

Editör/Proofreader: Raeleen Nelson - Book Witch Yazar Servisi
Kapak - Kate Farlow - Y'all That Graphic

Yazar Hakkında

DJ KRIMMER

Alaycı, ağız bozuk, nöroderjik, tam zamanlı yazar.

DJ, DEHB'nin sinir bozucu yan etkileriyle ya da yazar türünün bildiği en kötü imposter sendromu vakasıyla savaşmadığı zamanlarda, aşkları önlerine çıkan her engeli aşan kusurlu alfa delikanlılar ve esprili kadınlarla dolu çağdaş aşk hikayeleri örüyorlar.

Kitaplarında, hayatın kusurlu yanlarının temsilleri gölgelerde saklı değil, herkesin mutlu bir sonu hak ettiğini hatırlatan bir şekilde ön planda ve merkezdedir.

Web sitesi: djkrimmer.com

Facebook: facebook.com/authordjkrimmer

Tiktok: [@authordjkrimmer](https://tiktok.com/@authordjkrimmer)

Instagram: [@djkrimmer](https://instagram.com/djkrimmer)

Ayrıca DJ Krimmer tarafından

Mesafeyi Kapatmak

Kediyi Sevmeli - Bir Safır Novella

Tilki: Hel'in Mürekkebi Kitap 1

Atlas: Hel'in Mürekkebi Kitap 2

K l: Hel'in Mürekkebi 3. Kitap - 2023'te çıkıyor

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.